

Drippey Béla

Szélcsengő

(XVII. Könyv)

Bevezető gondolatok:

Lélek dala

Szívemben a lélek, dallamokat játszik.
Mintha szélcsengőt lengetnének,
És csak a szél mozdítaná, mely alig látszik.

Ismerem ezt a gyönyörű dallamot,
- Az imádság hangjait, -
Melyet az Isten szólaltat meg,
Érintve szívünk húrjait.

Halkan, észrevétlenül.
Minden érintésre,
Újabb dallam csendül.

Távolból, vagy a szív mélyén valahol,
De közről hallani,
Ahol a lélek dalol.

Válogatások grafikáimból és írásaimból, melyek között szerepelnek imádságok, versek, levélrészletek és elmélkedések.

A könyveimben visszatérő fejezetek, azonos címmel, itt is megtalálhatók. A tartalom változik, újabb képekkel, grafikáimmal kiegészítve. Ez a könyv is tartalmaz önálló, és teljes keresztutat.

Tartalom

Szentlélek Isten

Lélek dala.....	7
Kegyelem forrás	8
Érintésnyire	8
Szállj szívembe.....	8
Kalitkádban	8
Ha	9
Többet jelent?.....	9
Tudod.....	9
Sietek Hozzád.....	10
Elég.....	10
Előtted.....	10
Érintésed	11
Sietek eléd.....	12
Szíveden.....	12
Szólj hozzám	12
Találkoztunk?.....	13
Lelkem szíve szólal	13
Te tudod	13
Ha úgy tűnik.....	13
Szívem ajtaja	13
Hajolj közelebb	14

Jézus Krisztus

Adj innom	15
Napindító	15
Maradj még	15
Irgalom.....	16
Rámutatsz.....	16
Tükröd.....	16
Régen találkoztunk	16
Még nem	17
Nem Jézusom	17
Emlékszel?	17
Szeretetvirágzás.....	17

Szűz Mária

Fehér Madonna.....	18
Kettesben	18
Mosolyodért	19

Szentek

Szentek.....	20
Csendes szentek.....	20
Szentek csendje	20

Szeretet szirmai	20
Belső béke	21
Szeretet szavai	21
Jegyzeteik	21
Írásaik	21
Amit leírnak	21
Naplójuk	22
Szeretet nyomában	22
Gazdagságuk	22
Protekciósok?	22
Akik nyitnak	22
Kísértéseik	23
Biztonságuk	23
Különös virágok	23
Irgalom színeiben	23
Napjaik	24
Közel állnak Istenhez?	24
Átformálnánk őket / 1	24
Átformálnánk őket / 2	25
Átformálnánk őket / 3	25

Angyalok

Angyalok nyomában	26
-------------------------	----

Advent, Karácsony

Csendben jöttem	27
Irgalom virágai	27
Téli Betlehem	28
Születésnapodra	28
Boldog Karácsonyt kis Jézus!	28
Csendes éj	29

Keresztút, Húsvét

Szűzanya közelében	30
Tudni akartam	30

Keresztút állomásai

Bevezető gondolatok	31
I. Állomás / Pilátus halálra ítéli Jézust	32
II. Állomás / Jézus vállára veszi a keresztet	32
III. Állomás / Jézus először esik el a keresztt alatt	32
IV. Állomás / Jézus szent anyjával találkozik	32
V. Állomás / Cyrenei Simon segít Jézusnak keresztjét hordozni	33
VI. Állomás / Veronika kendőt nyújt Jézusnak	33
VII. Állomás / Jézus másodszor esik el a keresztt alatt	33
VIII. Állomás / Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat	33

IX. Állomás / Jézus harmadszor esik el a keresztsúly alatt.....	34
X. Állomás / Jézust megfeszítják ruháitól	34
XI. Állomás / Jézust a keresztre szegezik	34
XII. Állomás / Jézus meghal a kereszten.....	34
XIII. Állomás / Jézus testét leveszik a keresztről.....	34
XIV. Állomás / Jézus holttestét sírba helyezik	35
XV. Állomás / Jézus feltámad a halálból.....	35

Kápolna

Maradj velem	36
Írtam neked	36
Ne légy távol	37
Ne nézz mást Istenem!.....	37
Minden, dallam	37
Tied a dicsőség	37
Este van.....	38
Kéréseink	38
Imádásaink	38
Cyrenei és Jézus	38
Kegyelmek minden napra	38
Hogy jobban szerethess?.....	39
Áldalak Istenem.....	39
Imádlak Atyám.....	40
Ha úgy látnék	40
Imádkozni engedj	40
Milyen az Isten?	41

Belső utak

Alkotásaink	42
Felszíni hullámok alatt.....	42
Hol van az Isten?	42
Apróságok.....	42
Istennek szelencéi.....	43
Csendes hála.....	43
Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?	43
Vándorbatyu.....	43
Irgalomhoz közelebb	43
Titokzatos Szeretet / 1	44
Titokzatos Szeretet / 2	44
Titokzatos Szeretet / 3	44
Kiváltságot jelent?.....	44
Hamarabb nyerünk meghallgatást?	44
Van-e szükség egyebekre?.....	45
Beszélni róla.....	45
Maradni mellette	45
Gondviselő Isten?	45
Megváltásunk tudatában	46
Ki hagyja el a másikat?.....	46

Szeretet Teljessége / 1	46
Szeretet Teljessége / 2	46
Szeretet Teljessége / 3	46
Szeretet Teljessége / 4	47
Szeretet Teljessége / 5	47
Szeretet Teljessége / 6	47
Elhadart imáink / 1	47
Elhadart imáink / 2	48
Elhadart imáink / 3	48
Elhadart imáink / 4	48
Elhadart imáink / 5	48
Elhadart imáink / 6	49

Benső Szentély

Titkos ajtó	50
Csak Te	50
Amíg itt vagyunk.....	51
Eső után	51
Kicsinek lenni.....	51
Hadd higgyem	51
Kezed érintése	52
Válaszok a méltóságunkra / 1	52
Válaszok a méltóságunkra / 2	53
Eső eshetett	53
Sok ima kell	53
Ez a kulcs	53
Szemtől szemben / 1	54
Szemtől szemben / 2	54
Szélcsengő.....	54
Ne felejts el	54
Tehetetlen Szeretet? / 1	55
Tehetetlen Szeretet? / 2.....	55
Teljesség részesei	56
Egészen közletről	56
Szerettem volna	56
Kettesben	56
Megértelek	57
Találkozunk.....	57
Ugye így marad?	57
Miért nem?	57
50 - 50%	57
Visszhang.....	58

Szívhangok

Isteni szerelem színei.....	59
Nem tudok imádkozni	59
Felismeréseink.....	59
Táruló mélységek	59

Gépies ismétlődések	60
Közelebb	60
Egyre több csend	60
Mások az én utaim.....	60
Irgalom előtt.....	60
Visszatalálások.....	61
Segítő Kegyelem	61
KérjeteK és.....	61
Mielőtt.....	61
Csak a Szeretet	62
Mennyire vágytam.....	62

Szívkamra

Kimeríthetetlen Szeretet	63
Tiszavirágzás.....	63
Nem mennek úgy a dolgaink	63
KegyelmeK – felkínált lehetőségeink	63
Adj időt	64
Este van.....	64
Gyermeki szívvel / 1	64
Gyermeki szívvel / 2.....	64
Gyermeki szívvel / 3.....	65
A Csend / 1.....	65
A Csend / 2.....	65
A Csend / 3.....	66
A Csend / 4.....	66
A Csend / 5.....	66
A Csend / 6.....	66
A Csend / 7.....	67

Szentlélek Isten

Lélek dala

Szívemben a lélek, dallamokat játszik.
Mintha szélcsengőt lengetnének,
És csak a szél mozgatná, mely alig látszik.

Ismerem ezt a gyönyörű dallamot,
- Az imádság hangjait, -
Melyet az Isten szólaltat meg,
Érintve szívünk húrjait.

Halkan, észrevétlenül.
Minden érintésre,
Újabb dallam csendül.

Távolból, vagy a szív mélyén valahol,
De közelről hallani,
Ahol a lélek dalol.

Kegyelem forrás

Istenem!

Ha áldásod el is csendesedne,
Hulljon cseppekben akkor is,
Szívemre, lelkemre.

Ne hagyd, hogy lelkem kiszáradjon,
És engedd, hogy szívemben forrás fakadjon.

Honnét Kegyelmeidet gazdagon meríthetem,
S ha fölé hajolnál,
Tükrében Arcodat, fölismerhetem.

Érintésnyire

Ugye nem mész messzire?
Istenem! Ne légy sokáig távol.
Ha távol is lennél, maradj érintésnyire.
Tudod, mennyire hiányzol.

Szállj szívembe

Szállj szívembe Lélek.
Szállj szívembe, kérlek.

Mélység és magasság,
Előtted Végtelenbe nyílik.
Csak Te emelsz közelebb,
Végtelen Irgalmad,
Végtelen szeretetéig.

Kalitkádban

Istenem!

Tudod, nincsenek szárnyaim.
Szerelmed mégis magasba emel.
Oda, hová mélységből tanítasz repülni,
Hogy Hozzád az utat, ne felejtsem el.

De egyszer Istenem,
Amikor minden próbálkozásom hiába,
Még egyszer, segíts nekem.

Ha repülni nem is tudnék,
Mégis hitesd el velem.
Kalitkámban emelj magadhoz,
És szállj együtt velem.

Ha

Istenem!

A Világot bejárhatom utánad,
Ha kereslek.
Egy lépést sem kellene tennem,
Ha szeretlek.

Többet jelent?

Amikor nincs mit mondanunk,
Csak vagyunk egymás mellett,
Többet jelent, ha meg sem szólalunk,
És szeretetviszonzás vágya köti szívünket?

Többet jelent, és nagyobb figyelmet,
Készen állni,
Nyitott lélekkel viszonzni a szerelmet,
És várni?

Várni, mikor van szükséged arra,
Hogy jobban szeressek,
És a várakozásban,
Teljességgel, a Tiéd lehessek?

Többet jelent, vagy mindent,
Mindent, amit csak szeretnél?
Elég, hogy itt vagyok Veled,
Figyelek Rád, míg engemet figyelnél?

Tudod

Tudod, hogy itt vagyok.
A végtelen sem választhat el minket,
A Végtelen, Én vagyok.

Sietek Hozzád

Sietek Hozzád,
És ha nem jössz, várok.
Gondolatban ott vagyok Nálad,
Zuhogó esőben ázok.

Várlak.
Kijövök Eléd másnap újra.
Biztosan jönni fogsz.
Nélküled múlik minden óra.

Sietek Hozzád.
Most is ugyanúgy várok.
Az esti fényben, arcodat keresem,
Ha jönnél, Rád találok.

Várlak, Istenem.
Jöttödöt figyeli lelkem.
Találkoztunk volna minden alkalommal,
Miközben Arcod, a távolban kerestem?

Elég

Szeretlek Istenem.
Nem kérek semmit.
Vágyaimban Téged kereslek.
Vágyaimban elég, hogy szeretlek.

Előtted

Ugye ismered a távolságot,
Amit egymásért bejárunk?
A mélységet, és magasságot,
Hová nem is látunk?

Ugye ismered a messzeséget?
Közelséged is oly végtelen.
A mindenségen áthat ölelésed,
Ha találkoznál velem.

Itt vagyok, és itt Vagy.
Szereteted az idő nem érinti.
Meggzűnik minden messzeség,
És Irgalmad, csak lelkem érti.

Olykor távolabbról,
Vagy közelebről csodálom,
Hol szerelmed kapukat nyit,
És jelenléted várom.

Kapuk nyílnak,
Egyre közelebből,
És szeretetem viszed magaddal,
Szívemből.

Szeretetem vinnéd,
Vagy engem emelnél magadhoz?
Vagy Te hajolsz közelebb,
Hogy közelebb legyek Irgalmadhoz?

Tudod, hová hajolsz,
És közelebről milyen világba tekintesz.
Melyért mégis mindent oda adtál,
Melyet oly nagyon ismersz.

Csak Te tudod,
Milyen távolságból jössz utánam,
Milyen messzire,
Hogy Irgalmad csodáljam.

Mennyire közel,
Hogy szerelmed megértsem,
Hogy átölelhess,
És Irgalmad, megérintsen.

Érintésed

Mindent megszépítesz.
Amihez hozzáérsz,
Amit csak megérintesz.

Minden gondolatot, és vágyat,
Hol hiányzik érintésed,
És áldások maradnak utánad.

Mintha nap követne Téged,
Fényt és mosolyt fakaszt,
Minden érintésed.

Minden szeretetvágyat ismersz,
Melyben Te maradsz egyedül örök,
Ha megérintesz.

Sietek eléd

Ismerem irgalmadat,
Mert szeretlek.
És közelembe jössz,
Mert kereslek.

Közelről jössz,
Egyre közelebb.
A távolságot,
Csak miattam ismered.

A távolságot,
Mely elszakít Tőled,
S ha nagyon elszakadtam volna,
Irgalmad mélyebb.

Nem tudom Istenem,
Milyen mélység emel közelebb,
Csak sietek Hozzád,
Hogy találkozzam veled.

Szíveden

Szívedre hajolva Istenem, megpihenek.
Minden vágyadat tudom,
És minden vágyamat, átadom Neked.

Ismered szerelmes lelkem,
Mely Hozzád tévedt.
Mely csodával tekint Rád,
És követi minden rezdülésed.

Szólj hozzám

Szólj hozzám Istenem.
Gondolataid nélkül üres minden.
Egyetlen szavad is alig várom,
Egyetlen szavad is elég hogy vezessen.

Csak egy szó, egyetlen gondolat,
Nem sok Istenem,
De a csendet is köszönöm,
Cseneded is megszólal bennem.

Találkoztunk?

Átöleltelek Istenem,
Ha a csend elmerülés Benned.
Míg vártalak már tudtam,
Hogy a csendben jelen kell lenned.

Magasba karoltam,
Hogy elérjelek,
Vagy Hozzád hajoltam,
Hogy közelebb legyek?

Csak hagytam Istenem,
Hagytam ezt a csendet,
S talán közelebb lehettél,
Mert át kellett ölelned.

Lelkem szíve szólal

Minden gondolatomat megérted Istenem.
Minden rezdülésed, jól ismerem.

Ismerem érintésed minden dallamát,
Mikor szívem húrjain játszol szívesen.
S míg a húrokon tartod kezedet,
Lelkem szíve szólal halkán: Istenem!

Te tudod

Istenem!

Csak Te tudod, mily nehéz olykor szívvel-lélekkel elérni Téged.
Pedig nem a csodákat várom,
Csak hogy Neked adjak több lehetőséget.

Ha úgy tűnik

Akár csendben, vagy hangtalan,
Imáimban közeledben voltam.
Ha úgy tűnt, nem volnék ott mégsem,
Irgalmad előtt, csupán jobban meghajoltam.

Szívem ajtaja

Áldalak Istenem, lemenő nap színeiért,
Melyben láthatom Teljességed,
És jelenléted csodálataért áldom,
Szeretet színeiben gazdag fényességed.

Áldalak az estékért,
S hogy az éj leple alatt is Rád talállok.
Szívemben nincsen éjszaka,
Ajtaja nyitva, mindig ugyanúgy várok.

Hajolj közelebb

Emelj magadhoz.
Emeld közelebb lelkem,
Vágyaidhoz.
Emelj odáig,
Hol szereteted Istenem végtelen.
Vagy hajolj közelebb,
Hogy közel légy hozzám, ideleenn.

Jézus

Adj innom

Ismered Jézusom, szomjúságom.
Ismered legszentebb vágyaimat.
Hadd hajoljak irgalmad forrásához,
Isteni szerelmed oltsa szomjamat.

Napindító

Jézusom!

Segíts, hogy Rád figyeljek,
Másodpercre se hagyjalak el.
A kísértés ne legyen erősebb,
Amit lelkem, nem bírna el.

Szűzanyám!

Segíts, vezesd gondolataimat,
És vezesd kezeimet,
Hogy mindig Jézusod közelében maradjak,
És tetteim, legyenek előtte kedvesek.

Maradj még

Ha közelembbe jönnél,
És szeretetem nem értenéd,
Maradj még.

Ha velem maradnál,
És szeretetemtől megijednél,
Maradj még.

Ha túl közel jönnél,
Szeretetemhez is közel lennél.
Csak maradj még.

Ha maradnál,
És szomjadat nem oltaná semmi,
Maradj még.

Ha maradnál,
A magány sebeit jobban megismernéd,
Csak maradj még.

Maradj még,
Ha szeretetem fájna.
Maradj akkor is,
Ha megérted, és lelked csodálna.

Irgalom

Isteni vágyadat,
Add nekem!
Szeretetszomjad,
Hadd legyen velem.

Hadd legyen mindenben teljes.
Szeress jobban, hogy jobban szerethess.

Rámutatsz

Csak rámutatsz Jézusom,
És a korsók borral telnek.
Ha szívemre mutatnál,
Új szívet kapnék, és nyomban tiszta lelket.

Tükröd

Jézusom!

Mutasd meg arcodat,
Engedd, hogy megismerjem.
Irgalmad, rabul ejti lelkem,
Ha tükröd, elrejtet bennem.

Régen találkoztunk

Uram!
Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj,
De térj be hozzám kérlek, egy kis időre.
Az ajtót nyitva hagyom,
És ha jönnél, kérlek, lépj be.

Szükségem van a találkozásra,
Hiába terelné figyelmem bármi,
Nem akarok figyelni másra.
Istenem!
Milyen nagy ez a csend,
És milyen régóta várlak!
Talán itt jártál volna észrevétlenül,
És az ajtó nyitva maradt Te utánad?

Még nem

Ma még nem mondtam Neked semmit.
Még nem is köszöntöttelek.
Meg sem szólítottalak.
Ma még nem is találkoztam Veled.

Nem Jézusom

Nem Jézusom, kérlek, ne titkolj semmit előlem.
Ha feltárod előttem szereteted titkát, megértem.

Emlékszel?

Emlékszem Jézusom.
Emlékszem az isteni csendre,
És a békés örömré,
Mellyel az Embert újra szerette.

Emlékszem irgalmadra,
A keresztlábánál minden pillanatra,
Hol csokraink nem hervadnak sohasem.
- Emlékszel, Istenem?

Szeretetvirágzás

Csend van, két hang között, Istenem,
Melyben ott vagyok, és ott vagy velem.
Mely bennünk véget ér,
Vagy kezdődik ott, ahová szereteted ér.

Amit szereteted érint, és megszólal csendesen.
Mint a virág szirmai, kinyílnak Előtted teljesen.

Szeretetvirágzás, a legbensőbb szentélyben,
Ahol Irgalmad nyílik, a szeretet csendjében.

Szűz Mária

Fehér Madonna

Virágok nyílnak a kereszt tövében,
A tél virágai.
Mintha vigyáznád, hogy fehéren,
És mindig nyíljanak szirmai.

Fehér a táj,
És ködbe vész minden képzelet.
A csendet is hó takarja.
Imánkra ajtó nyílik az Isten előtt, Veled.

Kettesben

Szűzanya!

Kezdjük, előről.
Nem akarok másra figyelni,
Csak Beléd karolva,
Melletted lenni.

Kezdjük újra.
Félelmek, és aggodalmak kezdetétől.
Tudni szeretnék mindent,
Isten szeretetéről.
Tudni, és azonosulni minden pillanatával.
Ahol egyedül maradt,
Szeretnék egyesülni fájdalmával.

Mondj el mindent, amit csak lehet.
Ha elakadna hangod,
Itt maradok Veled.

Ha lenne hozzá erőd,
Menjünk közelebb.
Szeretném látni,
Amit csak közelről lehet.

Míg tekintetét hosszasan csodálnám,
Mozdulatlanná válna hirtelen minden.
Inkább végtelenné, melyet nem szakít félbe semmi.
Csak állnánk, egymás szemébe nézve: én, és az Isten.

Mosolyodért

Szűzanyám, ha egyszer majd látlak,
Mosolyodért szeretnék csodálni.
Amiért minden fájdalom megérte,
És érdemes volt értünk följánlani.

Mosolyodért, mely lelkemnek kedves,
És már mosolygok is Veled együtt,
Hogy örömömnék jobban örülhes.

Szentek

Szentek

A múltból idézzük őket vissza. Nem akarjuk észrevenni őket, környezetünkben. Vagy az Isten vigyázna rájuk ennyire, hogy ne menjenek el anélkül, hogy emlékeket hagynának maguk után? Melyeket nem érhet utol féltés, és irigység, melyek nem engednék őket szabadon Isten felé?

Csendes szentek

Szüksége van Istennek, csendes szentjeire. Akiket nem sodor magával semmilyen fórum, program, stb. Akik látszólag, „csak úgy vannak”, és kérdés is, hogy minek? Sokszor a magányból emelkednek ki a szentek. Mielőtt változtatnánk gondolataikon, az Istennek volna mondanivalója rajtuk keresztül, akár szavak nélkül. Máskülönben alig haladnánk előre.

Szentek csendje

Csendjük a nem titkolt nyomorúságban, és az Irgalom jelenlétében, meg nem szűnő szeretetkapcsolatban, melyben nem kérnek számon semmit. Nekik van miről számot adniuk. Mint ahogyan nekünk is van miről számot adnunk, és nekünk van „elszámolni valónk” Isten felé.

Szeretet szirmai

/Kis Teréz rózsái

Én a hulló szirmokat láttam,
Az Irgalomnak csodálatát.
Nehéz is hinni szememnek,
Szívemben éreztem, a szirmok illatát.

Szívemben?
Mikor a szirmok áldásként hullanak?
Vagy ott, vagy a lelkem mélyén,
Hol csendben csörgedezik, egy kis patak?

Hova lélekben vissza-visszajárok,
És hallgatom kedves dallamát?
Honnét fakadnak ezek a finom hangolások,
Hol lelkem megpihen, és tudod, minden gondolatát?

Belső béke

Másfajta békességet jelent az isteni béke, mely nyomorúságunkban is rámutat arra, hogy Ő maga elég.

Folytatása pedig, hogy ez a belső béke, milyen gazdagsággal párosul. A legnagyobb nélkülözésben sincsen szükség többre, ami ezt pótolná, vagy meghamisítaná.

Ez nem örület. Nagyon sok szent így tett. Csupán ismerték azt a szeretetviszonyást és odaadást, mely gyarlóságunk miatt lehet bármilyen teljes, az isteni szeretethez hozzáadva, kevés. Ezért nincsen a Szeretet előtt olyan, hogy „elég”. Ha Ők örültek lettek volna, akkor nekünk sincsen más út kijelölve.

Szeretet szavai

A Szeretet szavait megjegyzik, és lejegyzik maguknak. Különös odafigyelés ez szüntelen, és viszonzott adakozással.

A viszonzást azonban megelőzik. Mindig előbbre járnak, mielőtt bármit is kapnának a Kegyelemből. Furcsa lépés ez akkor is, ha mindenki tudja, hogy a Szeretet forrását megelőzni nem lehet. Csodálatra méltó ajándékozás tőlük, hogy közben semmit se várnak cserébe. Eléje mennek minden szeretetforrásnak, mintha tőlük fakadna, vagy rajtuk múlna. Mintha nem lenne idő arra, hogy a Szeretet miértjeit kutassák. Szeretnek úgy, ahogyan már nem is lehet. Kérdések, és elvárások nélkül. Nincs is ezekre szükségük, mivel Mindenre tudják a választ. Isten Áldozata pedig teljesebb, minthogy bármi mást is elvárnánk Tőle, mintha Az, nem lenne elég.

Jegyzeteik

Jegyzeteik nem magukról szólnak. Véletlenül sem az Ő történetük. A Szeretet tükréként is csak törékeny esendőségüket láthatnánk, az Irgalom szemszögéből. Mégis személyes, és nevükhöz kötött. Akkor is, ha az Irgalomhoz egészen közel maradván, már mi sem látunk akkora különbséget, melyben addig, követhetetlen példának tűntek.

Írásaik

Írásaik fontosak egy olyan kapcsolatban, melyben mindent lejegyeznek. Fontos ez azért is, mert bizonyítja szeretetüket, és kimeríthetetlen Forrását, mely nélkülözhetetlen. Amiben egyre tisztábban fogalmazódik meg minden.

Fontos azért is, mert amit leírnak, az nem vész el olyan könnyen. Mint egy levél, amit elküldünk valakinek. Tudatva mindazt, ami történik, és ami bennünk zajlik.

Soraik mélyebb nyomot hagynak maguk után, melyek nem csak nagyobb elszántságról tanúskodnak. Rögzítenek mindent, amit korábban nem is vettek figyelembe. Mintha valóban fölalnák levélként, elküldve Ahhoz, Akit illet.

Amit leírnak

Amikor jegyzetelnek, a Másikra figyelnek. Mindig arra, akihez írnak. Nagyobb odafigyeléssel, és egyre teljesebb odaadással. Közben nem lesznek a megpróbáltatásoktól mentesek. Útjuk azonban jobban körvonalazódik. Egyre szűkebb és egyértelműbb. Írásaikban is kevésbé kerül ismétlésre az újabban jelentkező kihívás, vagy újabb feladat, melynek meg akarnak felelni. Ezek válaszok, az isteni Szeretet szüntelen megnyilvánulására, melyért minden fölöslegeset elhagynak.

Naplójuk

Történetük napló. Amikor visszaolvassák naplójukat, mindaz törlésre kerül, amelyben a legkisebb árnyalattal is magukat emelnék, magukat kinagyítva, az isteni Szeretet elé. Visszaolvasáskor talán nem sok lesz a különbség akkor, amikor odafent kell számot adnunk mindenről, és saját naplónként halljuk vissza mindazt, amit itt lejegyzeteltünk. Nem érhet váratlanul mindaz, amiért Isten Áldozata nem volt hiábavaló. Soraikból mindez kitűnik. Hogy kik is Ők, a fehér ruhába öltözöttek? Ha ez itt, nem is látszik rajtuk, lelküket a Bárány Vére mosta hófehérre.

Szeretet nyomában

A Szeretetnek járnak utána. Minden, rájuk vonatkozó mondanivalóját „hallani” szeretnék. Nehezen is szólalna meg, ha nem indulnánk újra meg újra a nyomába. Ritkán érthetnénk meg belőle többet a nélkül. A kínszenvedés útja, - Jézus közelében, - az isteni Szeretet megnyilvánulása.

Általában, külön választjuk egymástól, külön szakítunk időt hol az egyikre, hol a másikra. Az isteni szenvedés nehezen fonódik egybe a Megváltás művében Irgalmával, bensőnkig ható szeretetével. Az előbbi fájdalmas együttlét és odafigyelés Istenre, míg a másikhoz pedig, a - Szeretethez, - nem tartjuk fontosnak a szenvedés párhuzamát. Az előzőt kerüljük, míg nem vesszük észre, hogy a Szeretet is megértésünk nélkül marad.

Gazdagságuk

Nem viselnek semmilyen más kincset, az Úr Jézus szerelmén kívül. Ezért van az, hogy semmilyen tudást nem irigyelünk tőlük annyira, mint ezt. Ezt viszont nagyon. Megszerezhető gazdagság. Nagyobb, feltétel nélküli szeretetünk ára.

Protekciók?

Valamiért az odaadásuk, az olyan odaadás, mégsem kellene nekünk. Isten figyelme mennyivel inkább kellene ahhoz, hogy akaratunkat teljesítve bennünket kiszolgáljon.

Akik nyitnak

Jézus, nem „a Szenteket” keresi. Lelkeket keres, és akik nyitnak, azok azzá lesznek.

/ Naplóból, levél részlet

Kísértéseik

Ők is küzdenek kísértésekkel. Kísértéseik nem lesznek szentebbek, nem lesznek szebbek csak azért, mert többet fogadnak be az isteni Áldozatból. Az Ő útjuk sem könnyebb. Sokszor még azt sem tudják, hogy a Szeretet Istene vonzásában mennyire tiszták, önzetlenek a vágyaik. Rengeteg kérdés merül föl bennük az odaadás során. A lépcsőfokokat ugyanúgy bejárják, még ha olykor többet is megértene az isteni szeretetből.

Biztonságuk

A Szeretet Istenéből merített szeretet, nem olyan érzelem, mely hangulatra épül. Akkor sem, ha érzékeinken keresztül, vagyis minden adottságunkon keresztül válik jobban megértésre, és jut kifejezésre válaszainkban.

A Megváltás, egyetlen embert is teljességében kell, hogy érintsen és átjárjon ahhoz, hogy alakuljon az isteni akarat szerint.

Ez nem lehetetlen. Ez feladat, melyhez a Betlehemi meglepetésétől kezdve, a Keresztúton keresztül történt szeretetbemutakozást, végig az Isten csodálatos ajándékának kell tekintenünk, mely nem önmagáért történt.

Biztonságuk ennek a Szeretetnek szakadatlan megnyilvánulása, minden ellentmondások ellenére is, amit a Világunkban éppen úgy megtalálunk.

Különös virágok

Mindig virágzásban vannak. Mindig virágzásban akarnak maradni. Tetszeni akarnak, Isten tetszését keresve, és mindig rátalálva. Tudják, merre forduljanak, ahonnét több fény éri Őket. Pompáznak a jézusi vonásokban, az Ő akaratában, melyben hasonlóak, mégis nagyon egyediek, és különlegesek.

Gyönyörűek az emberi szeretetviszonyzás határaival, a végtelen isteni szeretet párhuzamában. Nincsen rajtuk hamis csillogás. Betegségek, fájdalmak, együttérzések alól egyik sem kivétel. Talán ettől szebbek igazán. Virágoznak irigylésre méltóan. Leszakítanánk bármelyiket is, mint a rejtett, és védett virágokat hogy közelünkben lehessenek.

Így mennek el egyszer, kinyílván a Szeretet felé. Amikor elmennek, mintha az Isten szakítaná le őket, és vinné magával mindet egytől egyig.

Irgalom színeiben

Mindannyian színeket őrzünk, de feladat is egyben, hogy a jézusi mintára nemtől függetlenül Szentekké váljunk. Ez nem életünk végére halasztható kibontakozás vagy beérés idejét jelenti. Kísértések között, az Örök szeretetből merítik vágyaikat, melyek ellenkeznek az önző emberi természettel, a veszendő, és fölélt földi örömmel.

Mindenki számára megvan a lehetőség, és adottság ahhoz, hogy a Tökéletes isteni Szeretet megnyilvánulását Krisztus Emberi természetében, hozzá hasonlóan a saját hiányosságaiban kiegészítse.

Könnyen találunk megoldásokat ezek pótlására. Elismerésekért, érdemszerzésekért, vagy csak magunk védelmére. Ezekért hiába bármilyen díj és kitüntetés. Nem érnek semmit.

Napjaik

A legapróbb sikerek, örömök, melyeknél megállunk és elidőzünk, jóleső érzésekkel tölthetnek el. A nehézségek, a küzdelmek viszont keserves kihívással állnak elénk. Imáink ezek függvényében változóan, hol ilyenek, hol olyanok. Hol fölemelnek, hol lehúznak. Vajon kit emelnek föl, és kit húznak le, amikor Isten elé visszük mindezeket? Ha jobban bele gondolunk, a hangulatunk vezérel és visz hol erre, hol arra. Így, az Istent nem értjük meg.

A szentek számára nincsen igazán jó, vagy rossz nap. Csak előre haladás, az apró örömökkel, és a visszaeséseinkkel együtt. Ez, önmagában már csak jó, a kitűzött célhoz mérve. Mindent a Teljességhez mérnek. A távlatokhoz, melyek Benne, és Miatta léteznek, az Ő közelségében. Az apró örömök, sikerek sem vezetnek őket félre.

A rossz, amely létezik, azt ők is látják, és tesznek ellene. Ha tudtak tenni bármit is, ami a Szeretet és az Irgalom szándékával egyesül, már is van miért hálát adni. Akkor is, ha ez a megoldásokban nehézséget jelent. Ezért vagyunk. Itt a Földön, minden Embernek, személy szerint ez a feladata.

Nehéz dolog is, minden olyasmiért hálát adni, mely nem a szépségünkről, nem a díszletekről, nem a külsőségekről, nem a saját magunkra visszamutató vágyaink eléréséről szól.

Ha ezeknél megtorpanunk, még hosszú út áll előttünk, míg meg tanulunk látni Isten szempontjai szerint. Aki előtt, egyenként mindenki, a Megváltásra kapott esélyt, lehetőséget, meghívást, kihívást.

Ilyen hatalmas Szeretet megnyilvánulás előtt, mennyi minden átértékelődik, és mennyi minden veszít értékéből, mígnem teljesen értéktelenné válik. Ezek azok a dolgok, melyek nem vittek volna közelebb az Irgalmas Szeretethez, egyetlen arasznyival sem.

Közel állnak Istenhez?

Ezt ők, inkább csak sejthetik. Biztosak nem lehetnek benne, mivel gyarlóságaink kísérnek bennünket. Akkor sem, ha azokkal együtt maradunk kitartóan nyitottak Isten felé. A nyitottságban sem kapunk erre a közelségre igazolást, és ez így van rendjén. Legfeljebb sejtésünk lehet arról, hogy valamiben mégiscsak közelebb lehetünk Hozzá. A nagyobb odaadásban, a nagyobb figyelemben, az elvárás is nagyobb tőlünk. Ezek mind feladatokat jelentenek számunkra. Talán ez az egyetlen, ami miatt sejtésünk lehet arról, hogy ez valamilyen közelséget jelenthet mégiscsak. De hogy közelebb lennénk Hozzá, azt még ezek árán sem fogjuk megtudni.

Átformálnánk őket / 1

Nem könnyű velük. Nem oldódnak olyan kapcsolatokban, olyan vonzásban, melynek ereje lehet nagyon nagy is. Nem tűnnek alkalmazkodónak. Benső, gyönyörű világukról, ezért kevés a tudomásunk.

Pedig alkalmazkodóbbak bárkinél, még ha minden örömeinkben nem is fognak azonosulni. Nem is akarnak.

Ők is, egy fajta visszahúzó erőt jelenthetnek? A kérdés, mindkét oldalon kérdés marad. Azonban ők nem tehetnek mást, mintha ez számukra meg lenne írva. Ők mégsem húznak vissza senkit. Jelként maradnak előttük, vagy jelzésként, hogy mennyi mindenre nincsen szükség ahhoz a belső boldogsághoz, amit az isteni szereteten keresztül észrevesznek.

Átformálnánk őket / 2

Bár nem a szenvedés, a vezeklések nyomait látjuk rajtuk, mégis a féktelen öröm, a szüntelen örmvágak kielégítése, nem rájuk jellemző. Gyógyításukat, adott esetben, leginkább erről az oldalról közelítjük meg. Húznánk őket, akár parancsba adva is abból a szeretetkapcsolatból, mely előttünk így, ismeretlen marad. Nem értjük meg őket. Semmilyen mesterként módszer nem képes eltéríteni őket attól az élettől, szeretetkapcsolattól, melyre viszont mi nem hajlunk szívesen.

Mintha két Világban élünk, vagy legalábbis kétféleképpen. Az egyikben föléünk minden kínálkozó lehetőséget, vagy amit nem kínál magától, azt megszerezzük, a másikban pedig élünk az adott Világunk szépségeivel együtt. Nem merítjük ki, nem fosztjuk ki, nem lesz személyes tulajdon, vagy tulajdonság, amit egyedül én birtokolok, és az enyém.

Átformálnánk őket / 3

Ha nem is az Igazságot képviselik, bennük mégis van egyfajta elhatározás, határozottság a döntéseik irányában: „igen vagy a nem?” Ez nagyon tiszta vezető szerepet jelent gondolkodásukban. A köztes dolgokról általában előre beláthatóan tudják a biztosat, melyeket, ha el is fogadnak, részükről nem jelent azonosulást. Az elfogadással, nem vezetnek félre senkit. Legfeljebb mi nem kérdezzük rá dolgokra, sokszor önmagunkban.

Úgy tűnhet, jelenlétükben helyes lehet minden, amit és ahogyan megélünk. A gond akkor kezdődik, ha netán nagyobb, és csábító befolyásolásainknak mégsem engednének.

Ilyenkor érdekes helyzet áll elő, melyben sokszor nagyobb bennük a szembesítés. Pedig hány esetben faragnánk rajtuk, miközben nem vesszük észre, hogy nem is őket faragjuk meg. Elvárásainkban is inkább látszólagos, hogy az alkalmazkodásuk hiányára hívjuk föl figyelmüket. Elgondolkoztató mégis, hogy akár az imaéletünk, az együtt imádkozás lehetősége is milyen formában, milyen irányba egyszerűsödhet, míg nem el is marad.

Angyalok

Angyalok nyomában

Angyalok nyomában,
Észrevétlen követtem őket.
Sietős utunkon,
Hó lepte lépteinket.

Olykor összesúgtak,
Hirtelen meg-megállva.
Tudták, ' követem őket,
Mégse néztek hátra.

Azután futottunk,
Egyre messzebb.
Erdőn, dombokon át,
S a magas hegyeknél fölemeltek.

Szálltunk,
Repültünk az éjszakai csendben,
S a csillagok,
Sohasem tündököltek szebben.

Megérkeztünk.
Földbe gyökerezett a lábam.
Én még ilyen apró,
Parányi Istent, sohasem láttam.

Pólyába takarva,
Anyja ölében;
Mintha a Világot ringatná,
Isten bölcsőjében.

Advent, Karácsony

Csendben jöttem

Csendben jöttem Hozzád,
És csendben megyek a Kereszthez.
Ott leborulok, mint jászolodnál,
S a Csend borul rám, mert szeretlek.

Irgalom virágai

Betértem Hozzád Jézusom, egy kis időre,
És megszólaltak a távoli harangok.
Hó hullott Mennyből, a Földre,
És karöltve közeledtek, boldog angyalok.

Bölcsőd mellett, könnyes szemekkel álltunk,
És vidám dalocskát halkan furulyáztunk.

Csodáltuk Benned a Hatalmas Istent,
Amint szíve dobbant,
És Irgalma betöltött mindent.

Minden tiszta, és hófehér.
Jászlád körül színes virágok nyílnak,
Édes illatuk, az egekig ér.

Téli Betlehem

Kis Jézus!

Annyiszor jártam Nálad,
Imáimban, csendben fölkerestelek.
Betértem Hozzád és hallgattam,
Amit édesanyád, dúdolt Neked.

Gyönyörű hangját angyalok csodálták,
Istenhez vitt mindig közelebb.
Mosolyával, édes mosolyod kereste,
S az Isten ölébe helyezett.

Mennyiszer néztem, mennyiszer csodáltam!
Imáimban most is, vissza-visszatérek.
Csendben dúdolom dallamát,
Boldog énekének.

Születésnapodra

Az első után, vagy a sokadikra,
Már nem bontjuk le karácsonyfánkat.
Egyszer minden úgy marad mozdulatlanul,
Amit az angyalok, ugyanúgy csodálnak.

Csupán aérés lesz több, és a hála,
Kis jászlád köré helyezve,
És újra elmondott szeretetímáink,
Friss csokorba kötve.

Egyszer minden mozdulatlanul marad,
És nem bontjuk le többé karácsonyfánkat.
Visszatérünk Hozzád a betlehemi csendben,
Amit az angyalok, ugyanúgy csodálnak.

Boldog Karácsonyt kis Jézus!

Halkan nyitottam be Hozzád Kis Jézus,
Meg ne zavarjalak.
Gondoltam, egy kicsit karomba vennélek,
És ringatnálak, hogyha szabad.

Láttam, alszol,
S leültem melléd csendesen.
Csak a bölcsőd moccan jobbra-balra,
És ringatott álmodban, kedvesen.

Csendes éj

Istenem!
Mily halkan közeledsz felém, mily csendesen.

Csak a lelkem rezdül, s ha nem keresnélek,
Közeledésed észre sem veszem.

Keresztút, Húsvét

Szűzanya közelében

Nem a szörnyűségeket kell szemlélnünk. Ha közelebb nem is, de addig biztosan eljuthatunk, hogy a Szűzanya közelébe kerülhessünk, akit János kísér. Az Ő szemszögükből végignézni az isteni Szeretet páratlanul gyönyörű válaszát bűneinkre. Válaszát? Van-e mit mondanía, vagy volna - e szava azon kívül, ami Jézus szájából hangzik el a per kezdetétől, az utolsó pillanatig?

Tudni akartam

Tudni akartam Rólad mindent.
Nem az ellened szóló vádakat,
Hanem közlelől látni az Istent:

Akiben szeretet és szenvedés egybeolvad,
És Irgalmad titkait mutatod azoknak,
Akik közelebb hajolnak.

Keresztút állomásai

Bevezető gondolatok

Több mint 2000 év távlatában, nehéz meg közelíteni az isteni szenvedés pillanatait. Ez, a saját idejében sem történt másképpen. Most sem vagyunk tőle távolabb, mint ahogyan akkor sem voltunk sokan közelebb. Isten Irgalma azonban szüntelenül kitárul előttünk, hogy megmutatkozzon szükségünkben. Abban a hiányosságban, melyben nehezen engedünk. Ha engedünk is, saját akaratunknak megfelelően engedünk. Más lett volna a Megváltás előtti Ember élete? Isten mindvégig kereste, és keresi a kapcsolatot az Emberrel. Gyönyörű Áldozatát csodálattal érthetjük meg, személyünket érintően. Csodálattal, melyet elnyom a kínszenvedés látványa, és inkább a szörnyűség tárulna elénk? A szörnyűséget mi fogalmazzuk meg, mi váltjuk cselekedetté. Ezeknek elé kell futnunk, vagy sietnünk, ha nem akarunk lehetőséget adni ezeknek. Vannak a keresztútnak kiemelkedő alakjai, azok az emberek, akik így tettek. Meg tudták közelíteni az isteni szenvedést. Meg tudták érinteni, a látvány ellenére, mely előtt inkább szemet hunynánk, vagy könnyeket váltana ki belőlünk. Ezek az emberek, úgy tettek, ahogyan mi is tehetnénk. A sodrásban, törekedve karrierre, hatalomra, nem lesz más lelkünk világa, nem lesz nagyobb a figyelmünk az Isten Irgalma felé.

Mégis nagyon sokszor kapunk lehetőséget és alkalmat, hogy a legnagyobb távolodásban is megálljunk, és irányt változtassunk. Ezek a pillanatok személyesek. Nekünk kell döntenünk, és az Irgalom elé menni, elszakadva a vonzóan visszahúzó lehetőségeinktől. Úgy, hogy nem

nézőnk vissza. Érhetnek bennünket közben a dulakodás, vagy az ostorcsapások bántalmai, szitkok, fenyegetések, semmi sem lesz fontosabb annál, hogy Jézus elé jussak. Mindegy lesz, hogy milyen áron, csak érkezzem oda.

I. Állomás

Pilátus halálra ítéli Jézust

Ha nem is ítélek el Istenem, ha nem is mondok ellened semmit, hányszor magadra hagylak. Nem mondok nemet, mégis úgy teszek. Nem ostromoztatlak meg, de nem megyek Hozzád közelebb.

Míg mások döntésének gondolom az ítélethozatalt és a szenvedéset, nem veszem észre, hogy én is közéjük tartozom. Hányszor zárom ki lehetőségét annak, hogy felkínált szeretetedet elfogadjam.

II. Állomás

Jézus vállára veszi a keresztet

Jézus útnak indul. Olyan útnak, melyben oly mértékben bontakozik ki előttünk az isteni szeretet, amilyen közel merünk menni Hozzá. Ott kellene maradnunk egészen mellette, hogy a keresztút borzalmain túl, és amiért ez meg kellett, hogy történjen, meglássuk azt a Szeretetet, mely fölkínálja magát, személyes üdvösségünk zálogaként. Nem elég mindezt meglátni, tudatosan is el kell döntenünk, hogy megpróbáltatásaink ellenére is maradunk-e, kitartunk-e mellette bármilyen áron is.

III. Állomás

Jézus először esik el a kereszt alatt

Nem lesz a keresztút, Istenhez méltó, nem lesz fájdalomtól, és borzalomtól mentes. Nagyságához mérten, bűneinkért az Áldozata oly hatalmas, melyben nem takarhatja el, nem rejtheti el Irgalmát. Nem hagyhat ki lépéseket, nem nélkülözheti gyötrelmeink és szenvedéseink megismerését. Ellentétben döntéseinkkel, Irgalma gyönyörű. A fájdalmak, a kínzás eszközei sem tehetik tehetetlenné. A Megváltás műve zajlik előttünk, és történik bennünk, ha engedünk.

Az elesések pillanataiban Jézus, nem zuhan sértetlenül a földre. Hogy beteljesedjen az Írás, - Isten akarata szerint, - még hosszú az út, a Kálváriáig. Jézusnak föl kell kelnie, és tovább kell mennie.

IV. Állomás

Jézus szent anyjával találkozik

Mária, módját kereste annak, hogyan juthat Fia közelébe. A találkozás pillanatait jobban megérthetjük, ha az anyai szeretet fájdalma mellett, kettőjük találkozásának fontosságára figyelünk. A találkozás, és a válás, a legnagyobb Szereteten történik, és csendben. Ismét egy olyan pillanata ez a keresztútnak, ahol nekünk is el kellene csendesednünk egy szeretet-viszonzásban. Ezt azonban többször is meg kell tennünk, imádságainkban eljutva Jézus elé. Ahol minden mást lezár, vagy kívül hagy a Szeretet. Ahol semmi sem számít, csak a Szeretet.

V. Állomás

Cyrenei Simon segít Jézusnak keresztjét hordozni

Jézus emberi ereje fogytán. Ezt az utat mégis végig kell járnia. Cyrenei Simont kényszerítik, hogy segítsen eljutni a Kálvária hegyére, még mielőtt meghal a Megváltó.

Milyen gyönyörű lehetőség, hogy segítségére lehessünk, hogy legalább valamennyire kimutassuk, hogy szeretettel vagyunk iránta. Húzódva fordulunk el. Felismerhetetlen, és visszataszító, a megkínzott Isten Szeretetének látványa és megnyilvánulása előttünk. Mégis kimondhatatlanul tiszta. Az Ő szeretete előtt megnyílván érthetjük meg irgalmát, mely mindenén áthatol. Minden mélységen, minden önzésünkön, és minden vágyainkon, az Ő Teljességében, és kiteljesedésében.

VI. Állomás

Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Nehéz a megvert isten arcába nézni. Nehéz elé állni, és a sebei mögött meglátni az Istent. Mégis Ő áll előttünk. Mindenki előtt, aki találkozni akar vele, az Isten Irgalmával.

A feloldozásban, hányszor jutunk el eddig a pillanatig? Sokáig el kellene időznünk Előtte, túl a kiengesztelődés minimálisan megszabott keretein, ahol följajánlásainknak, lemondásainknak, önzetlen szeretetünknek, határtalan lehetőségei nyílnak meg előttünk. A Megváltó Arcának csodálatos „lenyomatát” őrzik mindazok, akik többre vágnak. Többet adva, többet viszonzva egymás között is abból, amit Istentől kaptunk.

VII. Állomás

Jézus másodszor esik el a kereszt alatt

Cyrenei mellől, Jézus a földre zuhan. A menet megáll, megtorpan. A riadalom is egyre nagyobb: estére otthon kell lenni, a bárány megölésének, és elfogyasztásának idejére.

Sürgetnének, hajtánánk, szeretnének mielőbb túl lenni az Istennek ilyen gyönyörű Áldozat bemutatásán is. Visszatérve a számunkra jóleső érzésekért, a saját nyugalomunkért is, becsukva az ajtót az ilyen borzalmak előtt. Kinyitunk azonban sok másikat, és szomjasan szívjuk magunkba, vagy engedünk másfajta borzalmaknak.

Meg kellene állnunk többször is az isteni Szeretet elének táruló pontjain. Elidőzve egy-egy pillanatnál, hogy szeretetünket viszonzni tudjuk, és hogy lezáruljon a kapu minden más vágyaink előtt.

VIII. Állomás

Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat

Ismeretlen útja ez az Irgalmas szeretetnek. Sokan nem is értik. Sokunkból csak könnyeket vált ki, mielőtt nagyobb szeretettel lennénk Feléje, hogy megértsük Őt. Őt, akitől mi várunk vigasztalást. Ez az út, mégsem lehet csupán az isteni szenvedés útja. Keveset adunk egymásnak a törődésből, az odafigyelésből. A szeretetre, az irgalomra, mindannyian szomjazunk, sokszor egymás miatt.

IX. Állomás

Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

Nincsen említve ennek a pillanatnak olyan alakja, aki most Jézus elé sietne. Olyan Szeretet előtt megállva, mely felülmúl mindent. Ki kell lépniünk a tömegből, és személyesen kell Jézus elé mennünk, ha meg akarjuk érteni mindazt, hogy az Isten, meg nem szűnő figyelemmel keresi az alkalmat, hogy az Ember válaszoljon. Ha másképpen nem értjük meg, ha elsietnénk a fölkinált lehetőségek mellett, akkor így esik, így zuhan előttünk a földre. Erőtlenül.

X. Állomás

Jézust megfosztják ruháitól

Hányszor közeledsz felém Istenem úgy, hogy sokszor csak azt veszem át tőled, amire szükségem lehet. Vagy igényt tartok olyasmire, melyeket kegyelmedből adsz kinek-kinek, tetszésed szerint. Ha kaptam is belőle, magaménak ismerem kezdettől fogva. Ragaszkodom hozzájuk, mert az enyéme. Magaménak őrzöm mindet.

Pedig semmi sem az az enyém.

Érdemeimért sem kaphattam, mégis úgy kezelem azokat.

Mi mindent vehetünk el isteni Szeretetedből úgy, hogy abból nem adunk vissza semmit. Senkinek, semmit.

XI. Állomás

Jézust a keresztre szegezik

A megadás pillanatainak befejező szakasza. Jézus testét leszögezve, végleg tehetetlenné téve akaratunk előtt. A fájdalom, és a szeretet, most együtt kavarodik Isten és azok között, akikben ez a gyönyörű szeretet került volna kibontakozásra, az ígért Boldogságokért, minden fekélyünkől, gyötrelmeinkből gyógyulva, vétkeink elhagyásával.

Hitünknek kell most egyre erősebbnek lennie, és Istennek pedig még nagyobb bizalommal felénk.

XII. Állomás

Jézus meghal a kereszten

Utolsó szavaiban, milyen örökséget ad Jézus az Anyjának, amikor az Ő helyébe nem léphet senki? Pótolhatatlan szeretetkapcsolat, mely most lezárulni készül. Pedig ez, egy kezdet. Megnyílásunk kezdete. Nagyobb figyelemmel bennünk a Megváltás súlyával, a betlehemi születésnek Árával, az isteni vonzás szeretetében. Ez a szeretet, ha kell, elszédít, magával sodor, de senkit nem ragad el, nem ragad ki a környezetéből. Magát tárja elénk, ha kitárulunk Előtte.

XIII. Állomás

Jézus testét leveszik a keresztről

Jézus testét leveszik a keresztről, még az éj leple alatt. Sietni kell, hogy Hozzá méltón sírba helyezhessék. Csöndben történik minden, de itt is jelen kell lennünk. Ez a csönd, újabb találkozás ideje. Fölelevenítve minden boldogságunkat, és biztonságunkat, mely körbe vett

bennünket, amikor Jézus köré gyűlhattünk. Ebben a csendben, mintha annak az előkészületei zajlanának, melyet Jézus alapított. Előbb azonban időt kell hagyni, csendes alkalmat keresve, hogy fölkészülve be tudjuk fogadni Őt, Aki azt ígérte, elmegy egy kis időre, de visszajön.

XIV. Állomás

Jézus holttestét sírba helyezik

Körülötte vannak azok közül, akik nagyon közel álltak Hozzá. Mielőtt a sírt lezárnák, a kérdés kimondatlanul is ott van mindannyiukban: hogyan lesz tovább?

Jézus nélkül sem szóródnak szét. Együtt maradnak. Az imádság, a kitartó együtt imádkozás, megállíthatatlanul nyit szabad utat Isten terve előtt. Lehetőségeit annak, amelyben az isteni Szeretet megmutatkozott, és Jézusban érintésnyire közel került hozzánk. Ennél semmilyen félelem, vagy aggodalom nem lehet erősebb, ami ezt a Szeretetet, törődést, és gondviselést eltakarná.

XV. Állomás

Jézus feltámad a halálból

Az isteni Szeretet él. Él bennünk is, mint ahogyan az Ország is létezik, és itt van közöttünk, melyről Jézus beszélt. Világunk borzalmai ellenére, rá lehet találni. Azon a szűk úton, mely nem vezet másfelé. Nagyon határozott, és egyértelmű a Szeretet útja, melyben meghívást kaptunk. Nincsen más út, melyen közeledhetnénk Isten felé. Egymás felé, is az Ő Irgalmával, és Végtelen szeretetével tudunk, melyben osztoznak mindazok, akik ezeket a szeretetkincseket önzetlenül szét is szórják.

Kápolna

Maradj velem

Ismerem az érintés könnyeit.
Ha csak a távolba tekintek,
Nem látnám közeli, Irgalmad színeit.

Ha közelebb vagy hozzám, megérintesz.
Némán vagyunk, csendesen.
Mi tudjuk ketten, hogy ismerlek, és ismersz.
Ne légy távolabb, maradj velem.

Írtam neked

Írtam Neked, Istenem.
Eljutott-e Hozzád akár csak egy szó is,
Vagy láttad üzenetem, képeimen?

Lehet, hogy mindenki látta,
Az is lehet, hogy sokan csodálták,
Akik ugyancsak válaszod keresték, és várták.

Milyen csodálatos válasz a csend,
Melyben mindent elfogadsz.
Sokszor többet is várnánk,
Pedig a csendben, újabb kegyelmeket adsz.

Ne légy távol

Mutasd meg Irgalmad jeleit,
Ne vond meg tőlem Istenem!
Szereteted hadd csodáljam,
A Szeretet Sebeit, mutasd meg nekem.

Mutasd meg, nem csak egy pillanatra,
Tudni akarom, miért szeretsz ennyire,
Tudni akarom, miért nem hagysz magamra?

Ne nézz mást Istenem!

Örök Atya!

Benned a szeretet örök, melyet a szenvedés dicsősége kísér. A szenvedés, megváltásunk, - bűneink – arányában volt hatalmas, de nem győzte le a szeretetet, nem lett fölötte úrrá. Szereteted örök, melynek bizonyítéka Áldozatod, a szenvedés, melynek emléke ugyancsak nem veszhet el. Szereteted sebzései, szereteted Sebei által gyógyulunk, és válhatunk méltóvá szeretésedre, szeretetetre. Irgalmadban, Jézus Sebeiben, saját szenvedéseink sem veszhetnek el érdemtelenül. Az Ő szenvedése, és bűneinkért kijáró halál fölötti győzelme nyit kaput, hogy Hozzád, a Szeretethez közeledhessünk, hogy Áldozatoddal egyesülve, Hozzá hasonulva, Téged méltón tudjunk szeretni. Az Ő Sebein keresztül tudjuk megérteni a Szeretet, és a szeretés legtisztább fogalmát.

Nem volt Benne bűn. Ítéletünkben, és ítékezéseinkben Ő állt elénk, Akin keresztül mindezt megérthetjük. Akit követni sem lehet másképpen, Aki nélkül hozzád eljutni nem lehet. Aki miatt minden mást el kell hagyni, hogy ne maradjon semmink, csak a szeretet. Sebei által mindig készen arra, hogy gyógyuljunk, hogy ne is láss mást, mint ezeket az Ő áldozatáért gyógyult sebeket; Szeretetéből fakadó gyógyulásaink legszebb emlékeit.

Minden, dallam

Minden gondolat, és minden vágy: dallam.
Tetteinket kísérik zajosan, vagy halkán.

Tied a dicsőség

Istenem!

Tied a dicsőség, amiért csodálhat lelkem.
Szereteted csodálatát, éleszd föl bennem.

Szereteted örök, és Végtelen.
Hogy utadba ne álljon semmi,
Érintsd meg lelkem, hatolj át szívemen.

Este van

Istenem!

Minden vágyunk álomba merül,
És ha lelkünk Beléd karolhat,

Minden álmunk valóság lesz,
Amint vágyunk a Tiéddel egybeolvad.

Kéréseink

Kéréseinknek nincsen, és nem is lehet vége. Nincsen olyan, hogy „csak még ezt az egyetlen egyet” tedd meg, Istenem. Nincsen, ha kéréseink szünet nélküliek, és sorozatai szeretetünk viszonzásának.

Inkább nyitottságot jelentenek teljes szeretetbizalmat, teljes odaadást, és figyelmességet. Figyelmességet az isteni Irgalom, és a másik ember felé, ahol furcsa lenne bármilyen érdemre is számítani. Ahol nem vagyok több mint a Szeretet része. Amit a másik nem tud kifejezni, azt az Isten elé vigyem.

Hogy valóban mi a fontosabb, a kérés megfogalmazása, vagy pedig a lelket érintő sokkal lényegesebb megnyílás az Isten felé, ez is a kéréseinkhez tartozik. Így, vagy úgy de egyik sem jelenthet számunkra pihenőidőt, amikor akkora szükség volna akár csak még egyetlen imádságra is.

Imádásaink

Ezt a szót, fogalmat, nem használhatjuk ételre, de még csak szereteteink felé sem. Egyetlen étel felé sem imádkozunk, mint ahogyan hozzánk tartozóink felé sem.

Isten jelenlétében tudhatjuk meg, hogy ez mennyire csak Őt illeti meg. Nagy szentek is többször használják az Isten és Ember közötti szeretetkapcsolat kifejezéseként a szerelem fogalmát, mely gyönyörűbb, és Istenhez méltó, amikor hamisságainktól, önzéseinktől mentes. Talán mert az „imádás” szó említése már oly tiszta, hogy a kifejezés a legszentebb dolgokat sem lenne képes másként kifejezni?

Cyrenei és Jézus

Te nem voltál bűnös. Én, igen.
Keresztre mégis Téged feszítettek.
Mégsem hagyod, hogy keresztem egyedül vigyem.

Kegyelmek minden napra

Rajtunk múlik, hogy a Kegyelmekből, a Szeretetből mennyit fogadunk be. A szenvedéstörténetben idegennek tűnő vonásait, mennyire engedjük magunkhoz közelebb, vagy mennyire közeledünk feléje. Akarjuk-e látni, akarunk-e találkozni Vele szemtől-szemben?

Teljessége nyílik meg előttünk, amikor válogatás nélkül fordulunk Feléje.

Távolabbról lehet beszélni Róla, vagy éppen már szóba se jön. Közelében azonban olyan csönd van, ahol minden más elnémul körülötte. Minden más. Mert abban a csendben, nincsen helye semmi másnak, ami nem Ő. Nincs is jelen más, mint csak az Irgalom, és a Szeretet.

Hogy jobban szerethess?

Teremtőszeretet Istene!

Hogy jobban szerethess, meg kellett ismerned a szenvedést? - a Bűnt, a Bűneinket, és annak következményeit, a fájdalmat, a betegségeinket, a háborút, a gyászt, a Szeretetlenséget?

Azonosulni akartál velünk átérezve nyomorúságaink, félelmeink között a magányt, a nélkülözést. Mindannak hiányát, amibe Nélküled sodródva elveszünk.

Hogyan szerethetsz ennyire?

Közel jöttél, és megállsz mindnyájunk előtt érintésnyire.

Szeretsz.

Nem fordulsz el fekélyes, rejteni való gyötrelmeinktől, és bilincseinktől, melyek fogva tartanak bennünket.

Szeretsz, és keresed, mit adhatsz még, hogy valóban csodálatos Teremtményed csodálhasd bennünk.

Nem nélkülözhetted a szeretethiány megismerését, Te, Aki csak szeretni tudsz.

Milyen szeretet van Benned, hogy találtál erre is megoldást, és egyetlen lehetőséget? Bűneinket kivéve, mindenben azonosulni akartál velünk, hogy ezt megértsd, hogy megérts bennünket?

Közelebb jöttél, és ha távolodnánk is, mindig csak közelebb jössz. Keresed a lehetőségét és módját, hogy Rád találjunk, és merjünk olyan kincsekért küzdeni, melyek rejtve vannak.

Rejtve, hogy más ne is férjen hozzá, csak a képmásodra Teremtett Ember, aki képes úgy szeretni, mint Te. Aki nemcsak tükrözi szeretetedet, hanem el tud Benne veszni. Mely oly hatalmas, oly Végtelen, hogy elmerülve benne, megnyílik és kitárul előttünk Szereteted.

Kiteljesedik Irgalmadban, melynél nagyobb bizonyítéka nincsen szeretetednek.

Irgalmadban, Akin fölismerjük a Sebeket. Saját sebeink, és sebzéseink fájdalmát, a Szeretet hiánya miatt.

Megismerted, és elszenvetted a Szenvedést. Mindazt, amiért szenvedünk.

Cserébe pedig megmutattad, hogyan lehet szeretni úgy, ahogyan másképpen nem is lehet. Megmutattad a Szeretet örömét. Azokat az örömeket, melyekért érdemes lemondásaink árán is küzdeni. Fömládozva önmagunkat a Szeretet javára egymásért, az Egyetlen, és végtelen Szeretet és Irgalom mintájára.

Áldalak Istenem

Áldalak a csendes, és szelíd örömekért,

Melyek Téged érintenek.

És minden mosolyért,

Mellyel átölelhettelek.

Áldalak a csendes magányért,

Melyben nem vagyok egyedül.

Ahol szereteted körbe vesz,
És betölti szívem, legbelül.

Áldalak minden pillanatért,
Mikor vágyaim Beléd karolnak,
És gondolataim, Istenem,
Gondolataiddal egybe olvad.
Áldalak minden találkozásért,
Melyben sokszor csak vártam.
S míg Rád gondoltam Istenem,
Mielőtt érkeztél, Rád találtam.

Imádlak Atyám

Imádlak Atyám, míg élek,
A szívem telve Veled.
Örömöm töltsön el Téged,
És dicsőség legyen Neked.

Daloljon lelkem örökké,
És áldjon szüntelen.
Dallama váljon szereteteddé,
És minden vágyam a Tiéd legyen.

Ha úgy látnék

Istenem!

Ha úgy látnék, ahogyan rám tekintesz,
Észrevenném, hogy magadhoz intesz.

Ha úgy látnék, ahogyan Irgalmad engedi,
Mindent felednék, és tudnék megbocsátani.

Ha úgy látnék, ahogyan Te látsz engemet,
Szívemben nem maradna más, csak a szeretet.

Imádkozni engedj

Imádkozni engedj Istenem,
Bukdácsolva kimondani lelkem vágyait.
És örömét hagyd meg nekem kérlek,
Hogy hallgatod szívem hangjait.

Hadd csodáljalak, és dicsérjelek Téged.
Lelkem hadd legyen oly közel,
Ameddig fölérlhet.

Hagyd meg Istenem,
Boldogságodra, és örömödre.
Hadd szeresselek jobban,
Hadd szeresselek mindörökre.

Milyen az Isten?

- Teremtő. – miért?
- Mindenható. – miért?
- Jóságos. – miért?
- Szerető. – miért?
- Csodálatos – miért?

- Könyörületes. – miért?
- Irgalmas. – miért?

Isten nagyságának meghatározásából egészen a személyes megváltásig eljutva, érdemes lenne egy-egy gondolat után a miérteket vég nélkül föltenni. Egészen addig is, amikor már unalmas-sá válik, hogy a teremtéstől kezdődően, már csodálatosságát is megfogalmaztuk számtalan módon ismételve, és kimerülünk, mire a személyünket érintő miértekhez eljutunk.

Pedig ekkor kellene igazán választ adnunk, melyben a Megváltás, és az Irgalom kérdése és fogalma, nem lesz többé általános. Nem lesz számomra oly hatalmas, hogy ne tudjak vele mit kezdeni, és hogy ne tudjak magamra vonatkoztatva válaszként többet adni, többet viszonzni magamból Istennek.

Belső utak

Alkotásaink

Alkothatunk szépeket, melyek szólhatnak az Istenről.

Milyen csodálatos ajándékok ezek mind, - a Kegyelem kifejezései, - melyeket nem von meg az Isten méltatlanságunk ellenére sem.

Mikor a hála mélyről tör föl bennünk mindezekért, minden más eltörpül. Minden alkotásunk is, mely a Kegyelemből fakadt, és Róla szólt.

Válaszunkban mindennél fontosabb az odaadásunk, melyben a Kegyelem ajándékait úgy vesszük át, hogy annak tisztaságából nem veszünk el semmit azzal, amit önző módon hozzá adhatunk.

Felszíni hullámok alatt

Akár szemben, vagy egy irányban sodródunk a bennünket érintő árral, ezek mind felszíni hullámlások ereje. Sokszor sodornak, visznek magukkal úgy, hogy időbe telik, míg kimászunk belőle. Pedig legtöbbször nem másztunk ki, csak idővel elmúlnak úgy, hogy közben valamilyen formában mély nyomot hagytak rajtunk, és bennünk. Mélyeket, amelyeket nehéz viselni.

Mielőtt a felszíni hullámok ereje lenne erősebb bennünk félelmeivel, el kell merülnünk abban a Szeretetben, mely mélyebben húzódik, a sodrás alatt. Ahol csend van. Érdekes itt is maradni. Még ha muszáj is a sodrásban részt vennünk, mely az életünk része, ezt a mélységet, ahol csend van, többszöri vissza találással meg fogjuk tudni őrizni.

Hol van az Isten?

Sok szörnyűséget nem ismerünk el, és nem akarunk fölismereni abból, amit elkövetünk. Leginkább a tőlünk távoli háborút, gyilkosságot, rablást, stb. gondoljuk annak.

Milyen nehéz is közelednie hozzánk Istennek, amikor az Ő jelenlétét is ott hiányoljuk. Csak ott.

Apróságok

Szeretnénk nyitottak lenni Isten felé. Irgalma felé nyitottnak maradni, személyesebb, teljesebb odaszánást kíván tőlünk.

Bár sokan gondolkozhatunk így, vannak szempontok, melyekbe kapaszkodva már nem teljességgel vagyunk Előtte, amikor apránként visszaveszünk teljes szeretetünk viszonzásából. Apróságok, melyekkel többnyire ismét csak magunk érdekeit figyeljük. Figyelembe sem véve, hogy ebben mennyi minden a visszaesésünket táplálja.

Istennek szelencéi

Ragyogásunkról sokszor gondoljuk, hogy csillogóbb, ha csak azt mutogatjuk, miközben a fényét veszti.

Magunkra maradva, a Szentségekben vesszük észre, hogy a port más törli le, és régi ragyogását ismét visszanyerve azonban már más.

Kinek is akarnánk tetszeni, és megfelelni Isten akaratán kívül? Hogyan is lenne szükségünk az Irgalom Szeretetére, ha nem lennénk minstől Rászorulva?

Csendes hála

Hálát adni egyetlen egy dologért, oly gyönyörű, miközben azt is megérthetjük, hogy sokszor mennyire nincs is szükségünk többre. Nagyon nagy gazdagság ez, melyben nem vakít el mindannak megszerzése, amiért még szeretnénk hálát adni. Elidőzve, visszatérve mindig ugyanahhoz az egyhez, idővel föltárlnak a Benne rejlő kincsek. Ezek olyan különös Kegyelme, melyek többnyire így, és talán csak így nyílnak meg igazán.

Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?

Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok?
Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?

/1 kor 6,19

Nem vagyunk a magunkéi. - semennyire sem.

Vándorbatyu

Istenhez vezető úton, egyre több olyan dologtól meg kell válnunk, melyet magunkkal cipelünk a találkozáshoz. Nem tűnnek tehernek, inkább biztonságunkat jelentő úti csomagnak. Kis batyunkba azért bele préselünk mindent, amit csak lehet. Ha másképpen nem fér bele, akkor tévéből is a mini tévét választanánk.

Batyunk kicsinek tűnhet, és szegényesnek. Mintha valóban Isten támaszára lennénk szorulva. A látszat sokáig megmaradhat. Komoly küzdelmek árán is lesz, amit még fölkapunk batyunk széthullott tartalmából, bízva abban, hogy az még jól jöhet. Ugyancsak látszólagosság, amikor a tárgyi dolgaink ugyan elmaradnak, de nélkülük is bőven van még, ami saját vágyainkat biztosítja. Ilyen batyuval, már egy belső utat járunk, mely eltarthat évekig is, de ismét rajtunk múlik, mikor válunk meg tőlük örökre.

Irgalomhoz közelebb

Tologatjuk a találkozás idejét. Kapnánk is feladatot Tőle. Olyat, mely Érte szól, és Róla. Meglepő viszont, hogy leginkább csak olyat, mely személyesen engem érint, hasonlóan értem szól, és miattam. Ha egy ilyen találkozás számunkra szóló személyes „üzenetét” azonnal ki akarnánk vetíteni környezetünkre, az olyan lenne, mintha megbízással a kezünkben ott hagy-

nánk, magára hagynánk. Miközben elfelejtkezünk arról, hogy az isteni Irgalomnak lenne még mondanivalója, lenne mit közölnie. Továbbra sem titkok feltárásáról szólnának, hanem sokkal inkább arról, hogy milyen mélységekig nem jut el bennem, és miért?

Titokzatos Szeretet? / 1

Pedig az szeretet kitárulkozó, és önmagát adja, akár feláldozva önmagát. Menekülés is lehet Isten elől, amikor titokzatosnak akarjuk Őt tudni. Távolságot tartva ugyanis nem kötelez semmire, és sajátos szeretet megfogalmazásaink szerint élhetünk szabadon. Függetlenül attól, ami elénk tárulkozna, ha mernénk közeledni Feléje, és a közeledésünkben is hagynánk olyannak, ahogyan megmutatta, és ma is meg mutatja magát Irgalmában.

Titokzatos Szeretet? / 2

Amíg így gondolkodunk Felőle, addig tudósai is lehetünk félreecsúszásainknak. Tekintélyt is szerezhethetünk ugyan, de egy valami mindig hiányozni fog tudásunkból: szeretethiányban maradunk. Csak akkor adunk, ha kapunk is. Különben nem is lenne miből. Általában pedig csak annak adunk, aki felé megéri.

Titokzatos Szeretet? / 3

Közelről a Szeretet, hiányosságaink tükre, mely kötelez is egyben. Feladatokra, és önzéseink leküzdésére. Ezeket az üroket hiába próbáljuk szeretet igazolásainkkal betömködni, mindig visszakanyarodunk saját igazunkhoz. Mindig egyedi megoldásainkkal mégsem leszünk különlegesek. Bár kivívhatunk tekintélyt, de ezzel is csak hárítjuk, hogy a nélkülöző Szeretet ne hogy megérintsen. Aki nem csak önzetlen, de valóban vannak dolgaink, melyeket nélkülöz.

Kiváltságot jelent?

Nem jelent semmilyen kiváltságot, szentként élni. Nincsen előnyünk, hacsak nem az, hogy minél előbb, vagy azonnal megválunk mindattól, ami nem az Irgalom, és a Szeretet kedvére lenne.

Hamarabb nyerünk meghallgatást?

Szentként hamarabb nyerünk meghallgatást? Nem. Csupán tudunk miről beszélni, és azt is, hogy hogyan. Mi az, ami az Isteni szándék, és akarat előtt tiszta, és Hozzá méltó, minden gyarlóságunk tekintetében, mely így, mégis csodálnivaló. Csodálnivaló oly mértékben, amennyire átítatja az isteni Áldozat, a Megváltás, személyünket és személyiségünket érintően. Minden imádság meghallgatásra talál. Kérdés maradhat mégis, hogy miért maradunk válasz nélkül, vagy miért nem azt a választ kapjuk, amit várunk.

Az biztos, hogyha közelebb lennénk, és azonosulnánk Jézus szándékával kitartva mellette, további szándékait is megismernénk. Ez nem jelenti azt, hogy nem kérnénk többé olyasmit, ami eltérő lenne akaratától.

Az isteni akarat sok mindenben párbeszédre múlik. Múlik azon, hogy szándékunk, mennyire olvad bele, mennyire azonosul és épül az Ő Szeretetszándékába, a Teremtő szándékba. Aki előtt lelkünk állapota, és java talán fontosabb minden másnál. A válaszuk közben születik meg, mely megfogalmazódik cselekedeteinkben, felajánlásainkban, szándékainkban és vágyainkban, mely egyre inkább nem lesz különbség, és azonosul Isten akaratával.

Van-e szükség egyebekre?

Valóban nincsen szükség talán semmi többre, semmi másra, ami oly kedves lenne az Isten előtt, mint az a lélek, aki minden gyarlóságával együtt, Jézus Áldozata előtt meghajol, és teljességgel adja magát ezért a csodálatos Szeretetéért az Istennek. Aki nélkül semmi sem lenne. Vagyis üres.

Hiányozna belőle mindaz, ami fontos lenne ahhoz, hogy Isten előtt, lélekben megálljunk. Akit nem kápráztat el semmilyen tudás, hatalom, erő, melyben csak visszaélünk azokkal a lehetőségekkel, melyeket a Szeretet, és az Irgalom javára is föl lehetne használnunk egymás között.

Beszélni róla

Beszélni arról, hogy akár egy gyógyulás esetében is ára van az imameghallgatásnak, majdnem képtelenség, és sokszor értelmetlenség is lenne.

Értelmetlenség, mivel sok esetben minél előbb igyekszünk túllendülni gondjainktól megszabadulva sajátos dolgainak intézése felé. Egyfajta lezárás, elfordulás lenne, vagy távolodás az isteni kapcsolatból? Ha nem fordulunk vissza hálát adni, és elmarad a jövőnk is érintő további szeretetkapcsolat Istennel, akkor fogalmazhatunk bárhogyan, mégis visszavonulunk és visszafordulunk saját kerékvágásainkba.

Maradni mellette

A csodás meghallgatások sem mondanak többet attól a pillanattól kezdve, amikor föl lélegzünk, hogy végre szabadon élhetjük életünket.

Sajnos ez olyan, mintha egy segítségnyújtás alkalmával csak arra figyelnénk, minél előbb húzzon ki bennünket valaki a nehéz helyzetből, akárhogyan is.

Ezt csak azok látják inkább, akik közbenjárásukkal végig nézik a Szerető Isten megnyilvánulását egyetlen lélek esetében is, és a többiek könnyed, felejtő örömeivel, egyfajta szomorúság marad bennük. Különleges szeretet jeleként, mely „együtt érző”.

Ők ugyanis azt is kell, hogy lássák, miként hagyjuk magára Jézust. Miként fordulunk el attól a felkínált örömtől és boldogságtól, melyeket inkább saját vágyaink kielégítésében keresünk.

Egy Szeretetkapcsolatban az Istennel, ezt nem lehet nem észrevenni.

Gondviselő Isten?

Valóban az, vagy elvárjuk, hogy „tiszttsége” szerint cselekedjen saját elképzelései ellenére, a Megváltásunkban?

Megváltásunk tudatában

Milyen gyönyörű az isteni szeretet, mely nem nélkülözi a belső nyomort sem, és nem vonja el figyelmünket a valóságról. Nem is szabadna messzebb mennünk a Megváltásunknál.

Annál a tudatnál sem, hogy mindenben ettől a csodálatos isteni Áldozattól függünk. Különösen a jövőnket illetően, mellyel egybe olvad a jelenünk, mindaz, amit megélünk, és ahogyan megélünk.

Ki hagyja el a másikat?

Hogy az isteni Szeretet a távlataiban örök, és mindig megújuló, az a határtalan szeretetében és Irgalmában fogalmazódik meg. Megnyilvánulásai, nem egy pillanatra szólnak, és minden tekintetben kihívást jelentenek.

Szeretete nem magányos és öncélú, hanem mindig föl kínálja önmagát, áldozata árán is. Közös távlatokra építve személyes választ vár tőlem, és sohasem mástól.

Gondjainkban vajon mi erősödik bennünk, amikor a keserűség marad, az elhagyatottság érzésével? A szeretetkapcsolat párbeszéde hol szakad meg, és miért? Vajon ki hagyja el a másikat?

Szeretet teljessége /1

Szeretetről beszélni nehéz. Az isteni szeretetet is hasonlóan szeretnénk, saját szeretetvágyaink igényeihez mérve. Őt magát, ezért sokszor előbb megfogalmazzuk magunkban, mielőtt hagynánk kiteljesedni akár bennünk.

Valamennyire ismerhetjük is, mert pontokba szedve Hozzá mérhetjük a szeretetünk tisztaságát, melybe nem vegyül semmilyen bűn. Ezek a szempontok, a Szeretethez egészen közel, elvesznek, értelmetlenné válnak. Különösen Benne, ahol a Szeretet „diktál”.

Szeretet teljessége /2

Nem kifejezetten jelent egyfajta átszellemült, belső békét, a célnak kitűzött egyetlen lehetőséget, mely minden Ember vágya egy belső csend, egy belső egyensúly megtalálásában. Ha csak arra adunk lehetőséget, hogy belül találjunk rá, vajon mire találtunk, milyen módjára egy képességnek, melyhez nagyon sokféle út elvezet?

Az isteni Szeretet, a Csend, a Béke, különös. Aktív. Vele, a szeretet párbeszédében, mindig nyílnak további feladatok, és lehetőségek, melyek küzdelmet jelentenek: folyamatos döntést a belülről születő kísértéseinkkel szemben éppen úgy, mint a környezetünkben föl kínált lehetőségeink között.

Szeretet teljessége /3

Isten teremtményeként, nem veszíthetek emberségemből. Akkor sem, ha minden tehetségemet följánlom, visszaadom. Nem is feledtet semmit. Nem törli emlékezetemből azoknak nyomait, melyektől szabadulnánk, saját javunkra.

Áldozata és Irgalma által a Szeretet Teljessége nyílik előttünk. Tetteink, vágyaink, és mindazok a gondolatok, melyeknek nem tudtunk ellent mondani a kísértésben, élő Sebek Rajta. Élnek, mivel a Szeretet Él. Gyógyulást is csak Benne, és Átala remélhetünk.

Szeretet teljessége /4

Közbenjáró imáink, ebben a Szereteten futnak össze. Ha csak testi gyógyulást akarnánk, a Teljességből nem is kérünk többet. Kérünk Tőle, merítenénk Belőle anélkül, hogy Áldozathoz több közünk is lenne.

A Szeretet elé állni, nem csupán a Szentek dolga, és feladata. Ők is emberek, mint mi. Azokká válhatunk mi is, amint az Áldozathoz több közünk van, mielőtt bármit is mernénk kérni Tőle.

Szeretet teljessége /5

Ha Isten Áldozata felé fordulunk, többet mutat magából. Nem azonnal. Hamarabb talán a természetben nyilvánul meg előttünk. Ha bennünket át is hat annak szépsége, az még nem a belülről történő Megváltásunk szabad útja.

Az Áldozat elé vissza kell térni. Akár úgy tűnik, hogy van rá okunk, akár úgy hogy nincs. Akár vannak miértek, akár semmi sem indokolja, hogy időt szánjak Rá.

Minél több időt töltök el Mellette gondolatban, annál inkább maradok Vele. Minél többet vagyok Vele, annál többet, annál jobban veszek részt abban a Szereteten, melyben alakul és más lesz a viszonzott szeretetem, a Szeretet párbeszéde, melyet nem érzem vezérel.

Környezetemben szavakba önteni mindezt, nehéz. Amint beszélnék Róla, mintha nem találnék oda illő szavakat. A cselekedet többet elárul, és kifejezőbb.

Szeretet teljessége /6

Közbenjáró imáink a Cselekvő, mindig Tevékeny Szeretethez kapcsolódva találnak utat Istenhez. Áldozatán keresztül, Átala, és Benne.

Odafigyelve egyszerre a Szeretet Áldozatára, és arra a személyre, akiért az imádság szól, többnyire személyes üzeneteket hordoznak az illető számára. Oly személyeseket, melyeket sokszor nélkülözne. A Szeretet teljessége, Áldozatában, mégsem takarhat előlünk semmit. Azt sem, ami előtte akadály. Ez számtalan módon megmutatkozik, felkínálva a lehetőségét annak, hogy döntsünk. Mindig és mindenben Mellette, és Vele.

Elhadart imáink / 1

Elhadart imáink, kapkodások. Idő szűkében sem szabadna megtennünk. Gépiessé válva elveszítik tartalmukat, melyre oda kellene figyelniük. Nincsen olyan sürgetés, amiért mégis sietniük kellene.

Meggondolatlan, átgondoltság nélküli imáink, vajon meddig érnek, meddig jutnak el? Kit érnek el, és hogyan? Ki vagyok én, hogy ledarálom akár a kötött imádságokat. Ki vagyok én, hogy így beszélek, így közlöm gondolataimat Isten felé? Mondanak-e többet annál, mint amennyit számomra sem jelentenek?

Elhadart imáink / 2

Elhadarva imáimat, furcsa kötelességemnek teszek eleget. Amíg ezen a szinten imádkozom, nem is jutok ettől messzibb. Bennem sokkal nagyobb figyelemre lenne szükség, imádkozás közben. Nem annyira arra, hogy mit akarok mondani, hanem mi az Atya válasza, minden kiejtett szóra, és születő gondolatomra.

Előzékenység? Ismeretlen fogalom, mely egy ilyen bensőséges kapcsolatban mégis alapvető vonása lesz szeretetem kifejezésének.

Elhadart imáink / 3

Egyetlen, átgondoltan elmondott „miatyánk”, többet ér, több száz meggondolatlanul elhadart imámnál.

Amint én lennék rászorult helyzetben, azonnal tudnám, milyen szükségem volna „nevemre szóló” imádságra.

Ez pedig nem történhet másképpen, mint hogy valaki, „elidőzött” az Isten Irgalma előtt, miattam, és értem.

Elhadart imáink / 4

Akik szomjazzák imádságainkat, közbenjárást kérnek tőlünk. Tudnunk kell, hogy rengetegen vannak olyan helyzetben, melyben haláluk után a Szeretet hiányától égnék, szenvednek. Ők nem mások, mint mi. Nem sokban, vagy éppen semmiben sem különbözünk tőlük, amikor ellent mondunk, vagy nem élünk az isteni Szeretet és akarat szerint. Mint ahogyan itt a földön, hiányosan, bűnökkel, mulasztásokkal, Istentől elszakadt vágyakkal éljük életünket, úgy Előtte megjelenve sem lesz más kép rólunk.

Az Irgalom, bennünk ébreszt lehetőséget arra, hogy fölismerjük ezeket. Jelenlétében, előtte megállva, méltatlanságunkat mi ismerjük föl, mint ahogyan azt is, milyen nagy szükség van imádságokra, közbenjárásokra, szentmise bemutatásokra, engesztelésekre; az odafigyelésre.

Ha látnánk szeretteinket, eltávozásuk után, nem hagynánk őket „magukra” egy bennünk kialakított boldog mennyország mesébe illő képeiben.

Az ottani boldogságunknak Ára van. Véraldozat. Isten egyetlen, minden bűnünkre kiterjedő, minden bűnünket érintő Irgalmának Áldozata. Áldozata nagysága, hatalma, és ereje, már itt a Földön el kellene, hogy jusson hozzánk.

Elhadart imáink / 5

Nyitnunk kell Isten felé, minden pillanatban újra meg újra. Tetteinkben éppen úgy, mint gondolatainkban. Így minden idő érte, Róla, és miatta szól. A „nyugalmi” időszakokban általában csúszunk, és mindig messzebb az Irgalom valóságától, jelenlététől, ha nem maradunk imádságban és különösen a Kereszt mellett. Nehezen fogadjuk be Isten Szeretetét, melyet megfaragunk ízlésünk szerint. Ahol „megfaragjuk”, ott máris másfelé nyitunk, másnak adunk lehetőségeket. Mintha kiegészítenénk az amúgy Szeretet teljességet, valamilyen hiányosságában, melyet különben nem kapnánk meg.

Mindent félretéve, „most és itt” imádkozni annyit jelent, hogy nem érdekel semmi más! Semmi, csak az Isten, és Irgalma. Nem biztos, hogy azonnal dicsőítésbe kellene kezdenünk.

Sokszor sokáig, a csendet „kellene megértenünk”. Azt a csendet, mely eleinte jelentéktelennek, értelmetlennek, történés nélkülinek tűnik, vagy benne hagy abban a magányban, amit egyébként csak ilyen csendben, csak ilyenkor veszek észre, és veszek tudomásul.

Elhadart imáink / 6

Dicsőítéseinkre oda kell figyelni. Sokkal inkább meg kell, hogy előzze, és át kell, hogy járja, egy állandó, felülmúlhatatlan nagysága az Irgalomnak, Aki elől nem távolodhatok, még egy magasztos hangzású, távolságtartással sem. Könnyen rá szokhatunk lelkünk ilyen, és azonnal képes áthangolására.

Más lenne az a dicsőítés, mely oly mélyről jön, hogy páratlan kifejezése olyan hálának, mely kifejezhetetlen?

Dicsőítésünkben sem nélkülözhetjük a Keresztet. Nem távolodhatunk Tőle, nem szakadhatunk el tőle. Vagy mi lenne más, amiért, vagy ami miatt dicsőíteni mernénk az Istent?

Csak az örömeinkért, elért sikereinkért hálát adni, mintha befejezetlen imával állnánk elő. Olyasminek tűnik, mintha csengetnék, hívnám az Istent, vegye föl a telefont, örömet szeretném Vele megosztani. – és?

Benső szentély

Titkos ajtó

Istenem!

Egyszer megmutattad magadat,
És az óta kereslek szüntelen.
Lángot gyújtottál, hogy jobban lássalak,
S ajtót nyitottál szívemen.

Ezt az ajtót nem ismertem,
S a lángot, mely ugyanúgy lobog,
De ismered lelkem dallamát,
És szívem hangjait, mely ugyanúgy dobog.

Csak Te

Mélyre hívlak,
És mélyebbre hajolsz, Istenem.
Oda, ahol nincsen senki más,
Csak Te vagy velem.

Nem elég, hogy a Mindenség Te vagy, a Végtelen.
Nekem az kell, hogy legyél velem!

Nem a végtelenbe lépek utánad.
Ha lehajolsz hozzám,
Csak akkor tudlak jobban szeretni,
Ha egészen közről csodállak.

Amíg itt vagyunk

Szeretetünk lehet hasonló az Isten szeretéséhez. Melyben több a várakozás, az odafigyelés arra, hogy teljességgel akaratát keressem.

Ebben az odafigyelésben, „teljes ráhangoltságban”, sokszor van úgy, hogy azt kívánjuk, ne múljon el.

Amíg itt vagyunk, addig tudunk adni abból, amink van. Hálával telt, legszegényesebb ajándékunk, nem csupán személyes, hanem a lélek ajándéka.

Amikor elmegyünk, mintha erre nem jutna lehetőségünk többé. Olykor inkább húznánk egy kicsit az időt, hogy maradjunk, pedig mennénk is, azonnal. Maradnánk, mert addig még van mit adnunk? Vagy az Irgalom gyönyörű válasza fogalmazódik meg bennünk újra? Valami miatt maradnánk is.

A legtisztább Szeretet, Akiben jó bízni, Akire jó várni, Akivel jó találkozni. Talán az benne a vonzó, hogy ez ismétlődik, amíg itt vagyunk?

Eső után

Földünket áztatod Istenem,
És virágai nyílnak,
Ha napsugaras mosollyal köszöntesz.

Kegyelmed cseppjei szívünket mossa,
És lelkek bontanak szirmokat,
Ha csak egyet is megérintesz.

Kicsinek lenni

Kicsinek kell lenni. Ha más nincsen, magamat kényszerítve. Muszáj. Nem csak úgy tenni, hanem nem akarni többnek látszani sem.

Lemondásaink, és följánlásaink segítenek ebben. Ezekben viszont nagynak kell lenni. Nagyon nagynak. Méricskélés, és a viszonzott ajándékozás reménye nélkül. Mi mást is remélhetnénk még azon kívül, amink van? Mindenünk meg van ahhoz, hogy nagyok lehessünk. Igazán nagyok.

Hadd higgyem

Hadd higgyem Istenem,
Hogy meg tudlak lepni.
Hadd higgyem azt,
Hogy tudlak úgy szeretni.

Hadd higgyem azt,
Hogy Te is csodálsz engem,
Hadd higgyem el,
Hogy van mit csodálnod bennem.

Hadd higgyem azt,
Hogy a csendet Te is várod,
Hadd higgyem el,
Hogy bennem megtalálod.

Hadd higgyem el,
Hogy van miért keresned,
Hadd higgyem el,
Hogy van miért szeretned.

Hadd higgyem el,
Hogy van, mit hiányol Tejességed,
Amiben örömöd telik,
És megtalálod a tetszésed:

Hadd higgyem el,
Hogy amit ajándékba kapunk,
- Irgalmadért az örömben, -
Veled osztozunk.

Kezed érintése

Nem mehetsz el mellettem szótlanul,
És ha elmész,
Nem maradhat semmi változatlanul.

Itt jártál Istenem.
Kezed érintéseit jól ismerem.
Lelkembe te oltasz vágyat,
Üzenetként marad te utánad.

Mintha sorolnád Irgalmad vonásait,
Ámulva csodálom végtelen sorait.
Melyek végtelen messzeségbe érnek,
És szívem mélyéig sem érnek véget.

Válaszok a méltóságunkra / 1

Isten közelében, mindig többet kapunk, melyeket a meglepetésből fakadó oldódás, öröm könnyei kísérhetnek.
Nem szabadna megállnunk ennél az örömszintnél.

Az ajándékozást kísérő *miért*ek könnyei mások, amikor nem pusztán a meglepetésről szóló válaszkönnyek. Ezeket a könnyeket kiváltó miért~~ek~~, nem a feltett kérdéseink sorozatai, hanem több annál! Ezek a miért~~ek~~, az Ő válaszai, melyek nem kérdések. Válaszok, melyek lehetnek felsorolások is mindarra, melyben rámutat, miért talál mégis szeretetére méltónak az Isten. Áldozatában, szeretetének gyönyörű, és majdnem kifejezhetetlen felsorolásai. Mégis kifejezésre jut, amikor mindenestől szükségét talál bennünk Ő, Akitől egyetlen pillanatra elszakadni is képtelenség lenne.

Válaszok a méltóságunkra / 2

Amikor nem tud mutatni semmit az Isten, semmi olyat, amiért méltónak talál szeretetére, a távolság nő bennünk, és azt pedig szárazság követi.

Nem gondolunk arra, hogy a szárazság terjedése, a mi kezünkben volna. Amit elültetett bennünk egykor, azt nekünk kellene gondozni. Ránk bízta, hogy a belső szárazságban hogyan adunk lehetőséget arra, hogy valóban az Élő víz forrása maradjon.

A szomjúság, később sem fog elmúlni. Azonban az már nem a szárazságból fakad, hanem a felismert, Tökéletes Szeretetért, a szeretetvágy viszonzásából.

Eső eshetett

Eső eshetett Istenem,
Ha szárazság marad Te utánad.
Te oltasz szívünkbe szomjúságot,
És Te hagysz eső utáni, szeretetvágyat.

Sok ima kell

/Levél részlet

Sok ima kell. Rengeteg. A közbenjárás sem szakadhat meg, aminek odafönt sincsen vége. A közbenjárás szüksége valóban fontos, de ennél még sokkal több történik. Akik a másik lélekért, az ő lelkéért járnak közben, amíg Jézus elé viszik és visszahordják Hozzá újra meg újra, azok is többet merítenek a Szeretet mélységeiből.

Miközben Nagysága elé helyeznek annyi kérést, és köszönetet, megértik Őt, Aki minden hiányosságunkat kiegészíti. Ott, ahol Ő nincsen, amiben nincsen benne, ott hiányosság van.

Ahol ott van, amiben benne van, - terveinkben, vágyainkban, szeretetünkben, - ott a hiányosságok elkopnak.

A külső sem számít. Ez mindenki számára cél, és feladat, míg nem semmi sem szenved hiányt nélkülözésével. Szeretetté kell válnunk. Nem széppé. A szeretet, más! Ráncainkkal, sebeinkkel, mégis milyen szépek tudunk lenni! Valamit abból tükrözünk vissza, amit ezért az Egyetlen szeretetért fölládozunk, miközben lassan, és apránként minden mást el is veszítünk.

Ez a kulcs

Ahol csend nyílik, ott vagy Uram.
Ott megtalálom a Hozzád vezető utam.

Tudom, hogy megtalállak,
A Szeretet kulcsa ott van Nálad.
Ezen az úton, vissza-visszatérek.
Ezzel a kulccsal Hozzád betérek.

Ez a kulcs, szereteted titka,
Mely Irgalmad legbensőbb ajtaját nyitja.

Szemtől szemben /1

A Szeretet Teljessége fordul felénk, ha találkozásaink érte szólnak, miatta, és róla. Teljességének része azok a Sebhelyek, amelyek érték. Ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket, vagy Isten gyógyuló sebeinek, - az Ő emlékezéseiben a múlt sebeinek - tekintjük, mennyire veszünk részt a Szeretet teljességének kibontakozásában, az Irgalmában?

Ha nélkülözzük a Szeretet gyönyörű igazolásait, az olyan, mintha kiválogatnánk mindazt, amire kedélyünk állapotához, hangulatunk szinten tartásához szükségünk van. Taszítva magamtól annak lehetőségét is, hogy imában maradjak előtte akkor is, ha már nem én beszélek.

Szemtől szemben /2

Isten elé, Irgalma elé visszatérni a bűnbánat is egy hozzá vezető út. Mindig nyitottnak maradva, keresve a találkozás lehetőségeit, egyre inkább fölismerjük azt az utat, vagy azokat az utakat, ahol ott van, vagy ahol biztosan számíthatunk rá, hogy ott lesz. Imaéletünk együtt kell, hogy alakuljon az Isteni Irgalom akaratával, miközben személyes kapcsolatunk is alakul. Isten hatalma, nagyságának rejtettsége a Teremtett Világban, nem lesz többé titokzatos előttünk. Nem lesz varázslatos, mert az nem Ő.

Irgalma személye Jézus, jelen van attól a pillanattól kezdve, amikor leborulunk Isten nagysága előtt. Nagyságát pedig hogyan is csodálhatnánk Irgalma, és az értünk, és miattunk vállalt Szeretetáldozata nélkül?

Szélcsengő

Napsugara vibrál a lombok között,
Mintha keresnél Istenem.

Dallamát hallgatom az őszi szélnek,
És szélcsengő jelezte, 'itt voltál velem.

Ne felejts el

Istenem!

Ha virág nyílik, ahol senki sem csodálja,
Mutasd meg nekem, ne felejtsd el.
Ha eső esne, és kevés a hála,
Légy a közelemben, ne felejts el.

Ha sok a fájdalom, és Szereteted senki sem látja,
Hajolj, egy kicsit közelebb, ne felejtsd el.
Ha magadra maradnál, és nem találnál társra,
Én melletted vagyok, ne felejtsd el.

Amikor keresztutadat mindenki bejárta,
Nyomodban újra indulok, ne felejtsd el.
Ha szeretetem nem elég, ne fordítsd tekinteted másra,
Ne felejts el.

Ha az imádság kevés, és szükséged lenne bármi másra,
Keress meg engem, ne felejts el.
Ha minden vágyadat ismerem, szívem akkor is kitárva.
Zörgetés nélkül lépj be, csak ne felejts el.

Tehetetlen Szeretet? /1

Isten, nem csak önző akaratunkkal, hanem sokszor a Neki áldozott szeretetünkkel szemben is „azzá” válik. Ha nincsen bennünk más, csak - Belőle - mindaz, ami éltet, nem is marad hely, alkalom és lehetőség semmi egyébre, mint a Szeretet jelenlétére.

Kívülről tekintve, megnyilvánulásainkban, nem látszik egyértelműen, mert annyiféle másfajta szeretethiánynak kell megfelelnünk. Ezek, ütközőpontok a legbensőbb rászorultságainkban, szükségünkben, ahol nem tehetünk mást, mint szó nélkül adunk abból, amink van.

Látszólag nem teszünk semmit. Mégis annyi ima, és olyan áldozatok előtt, melyekre csak mi, - emberek - vagyunk képesek egymásért, a Szeretet megnyílik.

Mintha törvény lenne, hogy nem is tehet mást. Pedig ez nem törvény, mely módosulhatna bármilyen egyéni elvárásokkal szemben. Szeretet, melyben nincsen hiány, és nem alkotott törvényeink szerint cselekszik. Szeretet, Aki kezdettől fogva Van, és mivel Szeretet, változatlan. Szabadságában csak többet adni képes.

Ha minden vágyunkat, kéréseinket, ebbe a Szeretetbe helyezzük, mely bennünk is ugyanúgy Él, a válasz már ott is van. Erről azonban leginkább csak azok tudnak, akik mindenben ettől a Szeretettől függnék.

Tehetetlen Szeretet? /2

Valóban tehetetlenné válna Isten, odaadásunkkal szemben, fölkínálva, visszaadva mindazt, amink van?

Inkább csak nagyobb teret, és lehetőséget nyitunk meg, az Ő Teljessége előtt, hogy belép-hessen oda, amit oly nehezen tárunk ki Előtte. Teljességének ára van, amit ha nélkülözünk, nem a Teljesség, és nem a Szeretet teljessége előtt nyitunk kaput.

Teljességének kibontakozásához bennünk, utat és lehetőséget adva, Ő lesz a több. Ilyen párbeszédben, minden vonatkozását, és minden megnyilvánulását megértjük. Ez azonban már nem annyira kettőnk párbeszéde, mely rólam, és értem szól. Sokkal több lesz benne mindaz, ami Róla, és Érte történik. Érte, és Miatta.

Minden felajánlásunk, az isteni Áldozat tükörképe. Ha nagyobb az áldozatunk, az Egyetlen Szeretet ismerete is Teljesebb, mélyebb.

Mintha valahol egybeolvadna az isteni, és az emberi szándék és akarat, amikor egészen egyszerűen jelen tud lenni, és megmutatja magát ott, ahol nem kérdés többé, hogy van-e, létezik-e?

Sok múlik rajtunk. Vajon elvárásainkban engedjük-e cselekedni, vagy igyekszünk szeretetét viszonzni, elvárások nélkül.

Teljesség részesei

Alig tudjuk befogadni az isteni Szeretetet. Próbáljuk megérteni, miközben darabjaiban mégiscsak föltűnik, mi az, ami Tőle van, amit Tőle kaptunk. Amiből semmi sem a miénk.

Ha megértjük, hogy kinek az érdemeiért kaptuk a Megváltásban, nagyobb súlya lesz mindannak, amiért akkora Áldozatra volt szükségünk. A felismerést, csodálat kíséri, mely nagyobb, mint a beismert bűneink súlya. Csodálat, melyben az Irgalom teljessége oly hatalmas, hogyha föl is mérjük a Szeretet végtelenbe nyúló vonásait, csak darabjaiban vagyunk képesek befogadni.

Darabjaiban. Meghajolva Előtte, vagy távcsőbe nézve sem mutathat magából többet. Meghajolva Előtte, mégis többet láthatunk a Teljességből. Abból a Szeretetteljességből, melynek Áldozata miatt nem csak részesedhetünk Belőle, hanem részei lehetünk a Teljességnek.

Egészen közelről

Átölelni nem tudlak,
Befogadni is csak amennyit a szívem enged.

De Te, átölelhetsz Istenem,
Hogy Irgalmad egészen közelről csodáljam; Benned.

Szerettem volna

Istenem! Szerettem volna,
Hogy egyszer meglepjelek úgy, hogy észre sem veszed.

Mint ahogy én sem tudtam sokszor hogy itt vagy,
Talán Te sem tudtad olykor, hogy imámban mégis átöleltelek.

Kettesben

Ketten vagyunk Istenem, a néma csendben.
Ahol nincsen válasz, és változatlan minden.
Csak meghallgatsz és hallgatsz, sokszor tehetetlen.

Megértelek

Nem kérdezek semmit.
Szerelmed szavak nélkül is megértem.
Csak elmerülök Benned,
Mintha hullámok zárnák a Világot, fölöttem.

Megértelek.
Szeretetedről nincs is mit mondani.
Csodálom minden vágyadat,
És szíved dobbanását, szívemben hallani.

Ott, ahol szerelmed érint,
És kettesben vagyunk egészen mélyen.
Ahol Végtelen szerelmed nyílik,
És szavak nélkül is megértem.

Találkozunk

Találkozunk, mindig ugyanott,
Vagy inkább ugyanúgy, ott, ahol szereteted teljesebb.

Mintha Nap előtt állnék és csodálnám,
De Áldozatod gyönyörűbb, és Szeretetedtől fényesebb.

Ugye így marad?

Istenem!

Ugye szerelmed nem feledtet semmit?
Azt sem, hogy milyen áron adtad,
És azt sem, hogy mennyit.

Miért nem?

Miért nem imádkozol többet?
Nagyon sokan várnak imára.
Segítségre van szükség, hogy segíthessek.

/Jézus

50 – 50 %

Ez nem jelent többet, mint hogy annyit adok, amennyit kapok. Vagy amennyit adok, annyit vissza is veszek. Nem jelent előbbre haladást egy lépéssel sem, Isten felé.

Egyszer el kell kezdeni jobban nyitni, több lehetőséget adva számára, és több mindenért hálát adni. Fölborul-e az egyensúly, amikor Ő lesz a több mindenben?

Amint csak 40% marad nekünk vágyainkból, már valami elkezdődött. Valamiből többet adtam, és engedtem.

Célszerű a külsőségekkel kezdve, azonnal a benső odaadásunkkal, lemondásainkkal kísélni azokat. Míg nem minden színezés nélkül, úgy csodálhat bennünket az Isten, amilyenek vagyunk. Ez már nem igazán mérhető arány, és távolság.

Amit talán mérni lehet ilyenkor, az a Teremtő szeretet megnyilvánulása bennünk, és körülötünk. Ez, azonban oly végtelenül nagy, hogy Benne csak elveszni lehet, vagy éppen Benne találunk magunkra. Valóban Ő lesz a több mindenben, de csak így látható be, mennyire fontos ehhez, hogy Benne én is ott legyek.

Visszhang

Hallod ezt a hangot Istenem?

Ezt a csodás dallamot, régről ismerem:

Amikor nem áll vágyaim útjába semmi,
És szabadon szárnyal minden gondolat,
Mást sem szeretnék, csak közeledben lenni,
Hol minden vágyam, a Tiéd marad.

Ahol nem halljuk, csak a szeretet hangjait,
Mely bensőkben tiszta.
Mikor vágyaidban, vágyaink egyesülnek,
És lelkünk hangjait, Szereteted tükrözi vissza.

Szívhangok

Isteni szerelem színei

Mások az isteni szerelem színei Áldozatába rejtve, és így mások a Szeretet hangjai. Sokszor nem akarnánk tudni róluk, pedig a Teljességet megismerni csak így lehet. Világunkat, melyet mi alakítunk, nyomorúságot takar. Hiányát a Szeretetteljességnek, mely csak beleolvadással, odaadással születik meg. Nem fájdalommentesen. Ez a szeretet csak áldozatokról szól. Folyamatos lemondásainkról, Isten vágyainak teljesítését keresve. Megoldásokat, melyek nem szólnak másról, csak egyedül Róla, Érte, és Miatta.

Nem tudok imádkozni

Nem tudok mit mondani, nem tudok imádkozni.

Nem csoda. Aki szeretetből, szokatlan őszinteséggel szeretne megfogalmazni bármit is, az arra használt hétköznapi szavak, nem lesznek elegendők.

Az isteni szeretet párbeszédében mégis itt kell kezdeni, hogy viszonzásunk valamiképpen kifejezésre jusson.

Felismeréseink

Nem szabad abba hagynunk az imádságot, még ha ismétlünk is. Tudjuk azonban, hogy a Szeretet nem ismétél, hanem mindig több. Még nem elég nyitott a szívünk, ha ezt nem vesszük észre. Ezért az ismétléseiben sem táruel élénk, hogy amiket fölismertünk azokból, azóta már régen többet mondanának.

Lehet, hogy ismétléseinknek kellene háttérbe vonulniuk ahhoz, hogy a Szeretet újra meg újra fölkinált lehetőségeit megértsük, és elfogadva se blokkoljunk le annál a pillanatnál, amikor úgy gondoljuk, hogy megnyertük, ki ismertük Őt. Ez ismét csapdája lenne saját ismétléseinknek, ahonnet nem tágítva magunkra mutatunk akkor is, ha bármilyen ékes szólással beszélünk Istenről, a Szeretetről. Az Irgalom, Isten Irgalma, nem lesz teljesebb sajátos hozzáadásainkkal. Mi csak meríthetünk Belőle, ha meg akarjuk érteni. Ehhez hagyni kel, hogy Ő szólaljon meg. Van mondanivalója!

Táruoló mélységek

Ha odafigyelünk a Szeretetre, az mindig több. Minden fölismerésünk-megértésünk pillanatában, már akkor jóval több. Túl a bennünk nyugtázott, megfogalmazott véleményen, melyben egyszerűbbnek tűnik, és megnyugtatóbbnak, hogy mivel Szeretet, és Végtelen, ezért kell is hogy állandó, és végtelenül ismétlődő maradjon.

Pedig az ismétléseiben változik! Szabadságában örökké újra alkot. Újra érint, és megérint. Ha ezt nem is látjuk, kérdés marad, hogy bennünk milyen mélységekig jut el?

Gépies ismétlődések

Jobban kell Rá figyelni, mielőtt saját, gépies imádságainkban elmerülnénk. Fontosak, amíg nem jutunk tovább. Még a megszokott imádságaink is leegyszerűsödnek, ha több csendet szorítunk benne. Alkalmat arra, hogy ne magamra figyeljek. Az, hogy sokáig nem is lesz mit mondanom, az becsapás! Még mielőtt beleunnék, a Szeretetpárbeszédhez nincsen más út! Egyszer a szavak, másfajta értelemmel fognak jelentkezni. Attól a pillanattól kezdve, ha közel maradunk ahhoz, Akit annyira szeretünk.

Közelebb

Ha közel maradunk ahhoz, Akit szeretünk, a szavak más értelmet kapnak, míg minden leegyszerűsödik. Sokszor nagyon ellentétesen, az Emberi szeretet viszonyához, ahol a szüntelen beszéd is jelentéktelenné fog válni a kiismerésben, a megszokottságban. Isteni Szeretet előtt, ha volnának is szavaink, azok új tartalommal jelentkeznek. Nagyon egyszerűen. És ez mindenre kihat. Sokszor már az is elég, ha a Szeretetben maradván, viszonzott szeretetünk akár egyetlen szóban is kifejezésre jut. Mely azonban mindent kifejez.

Egyre több csend

Imádságként elhangzó egyetlen szó, vagy mondat rendkívül szokatlan dolog tőlünk, de egyre kifejezőbb. Ez nem egyenlő a szükséztávússággal, melyben nincs is több mondanivalónk. Egy önzetlen párbeszédben is több a csend, mely a másik fél válaszához ideje. Ha „nem is mond semmit”, Istennel együtt lenni „négy szem között”, nem mi diktálunk. Az idő, miattunk, és értünk van. Ahhoz, hogy a Szeretet párbeszédhez legyen mit mondanunk, ha egyáltalában volna mit hozzá tenni. A gondolatsort nem én vezetem. Hozzászokni egy teljesen más Szeretet viszonyhoz, nem megy másképpen, mint hogy több időt hagyok számára. Több időt töltök el figyelve arra, hogy akarására legyek.

Mások az én utaim

Csendben maradván, ne is gondoljam, hogy a világmindenség Alkotója, az összes titkát föltárja előttem. Ami föltárul, az sem volt titok. Mielőtt elmerülnék a Végtelen Világ csodálatában, igyekezzek vissza esni a Földre. Gyarlóságainkkal, sebzéseinkkel, Isten Áldozata elé. Mintha új ismerettel nyílna meg előttünk külső, és belső Világunk. Arra az útra térve, melyek az Isten útjai.

Irgalom előtt

Az Irgalom előtt maradván, sok mindent megérthetünk, de a legfontosabb lesz a személyesen engemet érintő válasza. (Nem a megszólalása, ha arra várnék!) Miért is kell a csend az imaéletünkben? Hogy megértsük azt is, hogy Isten nem az általunk elképzelt tömönatokban beszél. A Szeretet, több. Akire oda kell figyelni, hogy akár egyetlen gondolatát, majd pedig minden szándékát megértsük, és a szerint éljünk.

Visszatalálások

Amikor visszatalálok Hozzád Istenem,
Belátom újra – meg újra,
Hogy ezt az utat, már régóta ismerem.

Mélyről, vagy éppen csak ezen járok,
Ez az út mindig Hozzád vezet,
Ezen az úton mindig, Rád találok.

Segítő Kegyelem

Ahhoz, hogy Istent közel engedjük magunkhoz, őszintének kell lennünk. Az elmúlt évek, és vágyak ráakódhatnak lelkünkre, dohos porként a Kegyelem emlékeire is. Meg nem szűnő kéréseink között ott kell, hogy legyen az Irgalom utáni vágy, melyben sokkal inkább, közben jelentkeznek fölmerülő miértek. Ha nincsen bennünk vágy, miértek sem lesznek. Ha a vágy csendesül, látszólag a miérteknek sincsen értelme valóban.

/ Naplóm nyomán levél részlet

Kérjetek, és...

Nem kérünk, vagy csak kérünk.

Mintha bevásárolnánk egy Plaza-ban, ahol azt vesszük meg, azt „kérjük”, amire szükségünk van. Általában meg is kapjuk. Ha visszatérünk, nincs is más szempont, minthogy minden igényünket kielégítse. Távozzunk anélkül, hogy bármivel is lekötelnénk magunkat.

Az isteni Szeretetben végtelen a felkínált választék, és lehetőség. Mintha megállnánk valahol kívül az ajtóban, és elvárnánk, hogy mindenféle kapcsolat, vagy Órá figyelés nélkül, mégis valahogyan kiszolgáljon.

Mennyi minden marad kihasználatlanul, mennyi minden nem kell Tőle mégsem. Mintha hiába állna egy kikiáltó is az ajtóban, és a reklám szövege nem lenne több, csak ennyi: „Kérjetek, és kaptok!”

Jézus szavai milyen ismerősen csengenek. Pedig ez kérés, ami Tőle hangzik el. Nagyon nagy, és csodálatos ajándékok kínálatában, hívja föl figyelmünket arra, hogy még többet is tud adni a Mennyei Atya.

A választék hatalmas, mivel a szükség is nagy. Ingyenes, de valamiért mégsem megyünk beljebb. Szinte sokszor kong az ürességtől.

Mielőtt belépnénk, már tudjuk, ára van. Ahová szeretettel kell belépnünk, az Isten Áldozata miatt.

Mielőtt

Mielőtt bármit is kérnék,
Szeretetedből adj, Istenem.

Ha volna még annyi más is,
Szereteted elég,
Nem kell több, semmi sem.

Csak a Szeretet

Ezt nem lehet rövid időre kipróbálni, hogy hátha bejön, amivel megnyerhetem magamnak a Mindenséget. Ha így lenne, hívhatnánk bármi másnak, de volna köze hozzá az Istennek?

Azt tudjuk, hogy szeretet nélkül, annak hiányában élni, mit jelent. Ezért, ha nem kapjuk meg, más módon, máshonnét szerzünk örömeket.

Így furcsának is tűnhetnek azok az örömek és kincsek, melyeket Jézus említ.

Kíválságosokhoz szólna, vagy azokhoz, akik valamilyen szegénységben találnának még vigaszra? Ez olyan lenne, mintha biztatást kapnának csak azért, hogy ne csüggedjenek, egyszer megérkezik a várva várt segítség.

Tudjuk azonban, hogy valaminek a nélkülözése van mindabban, amiről beszél, amiért cserébe más örömeket kínál az Isten.

Mennyire vágytam

Mennyire vágytam,
Hogy egyszer Tiéd legyen minden.
Abból is, amit Tőled kaptam,
Abban is Te legyél a Minden.

Azzal, amim van, és ami vagyok,
Legyél több, és gazdagabb.
Legyen szereteted rajtam,
És bennem szabadabb.

Szívkamra

Kimeríthetetlen Szeretet

Nélkülözhetetlen forrása létezésünknek, minden vágyunk és gondolatunk viszonzásával olyan kapcsolatért, mely a Szeretet teljességét jelenti. A szomjúságot azonban, csak közel hajolva ismerjük meg, egészen közel a Szeretet forrásához.

Amíg csak merítenénk belőle, kiapad, és mielőbb ki is szárad.

Amint áldozattal hajolunk Hozzá közelebb, kifogyhatatlan szeretetkapcsolat forrásából merítünk. Isten Áldozata gyönyörű forrása ennek a végtelen Szeretetnek, Irgalomnak.

Közös találkozási pont, ahová nem egyedül járunk vissza. Az Áldozat oly hatalmas, oly Teljes, az Isten nagyságához oly méltó, melyet együtt csodálunk angyalaival, és Szentjeivel.

Tiszavirágzás

„Nem tudok imádkozni!”

Nehezen adjuk meg magunkat az Isten előtt. Rádöbbenhetünk ugyan az imádkozás gyönyörűségére, arra, hogy mennyi minden kifejezésre juthat az imádságban, hogy mégis csak vannak ehhez gondolatok, és szavak, és hogy ezek mennyire egyszerűek, és mennyire hétköznapiak, de a megnyílásban, megmarad a lehetősége annak, hogy visszavegyük a hatalmat, dolgaink irányítását.

Elgondolkozunk-e azon, hogy idővel egyre több okot hozunk föl arra, hogy miért nem tudunk imádkozni? Amikor észrevétlenül azon dolgozok, hogy már nem is akarok.

Nem mennek úgy a dolgaink

Hányszor visszatérő megjegyzés ez, imádságaink kíséretében? Panaszkodás közben fél szívvel, az Istenre figyelünk, Aki látja, ha dolgaink valóban mennyire nem mennek. Ugyanis Neki is volnának elképzelései, és vannak személyre szóló tervei a felkínált lehetőségeink között.

Kegyelme - felkínált lehetőségeink

Mintha soha vissza nem térítendő támogatásnak akarnánk az isteni segítséget. Ezt várjuk el tőle.

Irgalma tekintetében ez másképpen néz ki. Van tartozásunk. Ha erről elfelejtkeznénk, lehet az isteni segítség bármekkora, lehet akármilyen csoda, minden elvész az emlékeivel együtt, ha a szívünkben kitöröljük a szomjúságot, amit csak az Irgalom, és a Benne rejlő Végtelen Szeretet olthat.

Adj időt

Adj időt Istenem,
Hogy mindenkinek mindent meg bocsássak,
Hogy mindent, Irgalmad szerint lássak.

Tégy próbára újra Istenem;
Hogy megtudok-e bocsátani,
Adj lehetőséget nekem.

Adj esélyt és alkalmat,
Add, hogy megismerjem és meg szeressem,
Végtelen Irgalmad, Végtelen hatalmad.

Este van

Minden vágyunk álomba merül,
És ha lelkünk Beléd karolhat,
Minden álmunk valóság lesz,
Amint vágyunk a Tiéddel egybeolvad.

Gyermeki szívvel /1

Szülőként is mennyire takarásba helyezzük az Igazságot! A Betlehem előtt megállva sem szívesen megyünk a miértek közelébe. Mesébe illően szépnek látszik minden, kihagyva belőle mindazt, ami az isteni Szeretetet igazolja. Ez sajnos felnőtt korban is megmarad, és komoly küzdelmet okoz szeretetfogalmaink meghatározásában. Követelésként, elvárás marad akkor is, ha nincsen abból vita.

Mi minden épül be lelkiségünkbe észrevétlenül, melyből komoly gyónással is alig jutunk előbbre.

Míg felnőtt fejjel, elmúlt gyónásaink sorozatával is elkeserednénk a feltáruló Szeretet és Igazsága előtt, a gyermek, előbb vesz tudomásul belőle sok mindent visszakérdezések nélkül.

Hogyan tudnánk elmondani az isteni Szeretet örömét, ha nem engedjük gyermekünknek, hogy más szeretetet is megismerjenek, mint amivel mi óvjuk, vagy féltjük őket? Mitől óvjuk, és mitől védjük őket? Kinek a szeretetét takarjuk előlük?

Mitől óvjuk magunkat, amikor mi sem akarunk közeledni Isten Irgalmához? Mi lehet az, amivel nem szeretnénk szembesülni felnőttként sem?

Gyermeki szívvel /2

Felnőttként is felmerül az Istenre hagyatkozás kérdése. Ezt legszívesebben Isten megmutatkozásához kötjük, amennyiben elképzelésünk szerint közeledik felénk. Egyébként pedig nem értjük meg. Kikötéseinket, elvárásainkat abban a pillanatban sutba kellene dobunk, amikor ezekre rá eszmélünk.

Érdemes lenne, lehetőleg minden mást elhagyva, elidőzni Isten előtt. Ahol nem az egyéb vágyainkra keressük beleegyezését, támogatását. Elkezdni úgy fordulni Feléje, ahogyan addig még nem tettem. Ahol feltáru előttem az Ő véleménye rólam, velem kapcsolatosan, mely közeledésünkben az első lépéseinket jelenti. A kezdetét annak is, hogy hagyjam magamat Irgalma előtt olyanak, amilyenek Ő ismer.

Ebben az Irgalomban, lelkünket sok minden érinti, sok minden perzselődik, melyekre később sem lesz szükségünk. Felnőttként ez többet is jelent. Tudatosságot, melyre oda kell figyel-nünk, és amely szerint döntünk.

Gyermeki szívvel / 3

Isten előtt gyermeki szívvel? Hogyan?

A Szentek, különleges szeretettel vannak teremőjük, és az Irgalma felé. Egyszerre felnőttek a cselekedeteikben, és gondolkodásukban, és nyitottak a Szeretet minden rezdülésére. Talán ez az alapja mindannak, amire a Kegyelemek ráépülnek, és lehetősége nyílik Istennek a kiteljese-désben.

Felnőttek a küzdelemben, és sokkal inkább nyitottak mindarra a szépre és jóra, amit nem pusztán Világunk természeti csodái jelentenek számukra. Ennek a szépnek, és jónak vonásai, Isten Irgalmában táruznak föl előttünk. Hozzá kötnek mindent, ami a környezetünkben és belső világukban zajlik. Gyönyörű párhuzama ez olyan szeretetkapcsolatnak, melyben egy, és ugyanaz az öröm. Ugyanaz az öröm zajlik a Teremő, és Teremtménye között, szinte oda-vissza.

A Csend / 1

Hozzá lehet szokni. Eleinte többször is megszólalnánk, mivel ez szokatlan jelenléte az Isten-nek, ahol összeszedettebb, és egyre tisztább a figyelmünk, mely a Teremő Szeretetére össz-pontosul.

Nem kell mindennek kifejezést adnunk, még csak lefordítani sem szükséges saját nyelvünkre, hogy megfogalmazódjon bennünk.

Minél jobban figyelünk arra, hogy ebben a szeretetben ne szakítsuk félbe a „csendet” saját gondolatainkkal, Istennek hagyunk több lehetőséget, egyre jobban megnyílv Előtte. Apró lépéseiben, számunkra mégis óriási a Szeretet közeledése, miközben minden részében feltáru előttünk. Hagynunk kell Őt a Teljességében megmutatkozni, abban a megnyilvánulásában, amilyen.

A Csend / 2

A Csendben, nem titkok táruznak föl előttünk, hanem a Valóság. Ha elvárásokkal lennénk Feléje, válaszra várva akár életünkkel kapcsolatosan, akkor lépésekkel előznénk meg, vagy siettetnénk és korlátoznánk csak a kérdéseinkre vonatkoztatva.

Tudnunk kell, hogy nem rejtelmeket fessegetünk, és még csak tudástárunkat sem tágítja, mellyel mások fölött uralkodhatunk, vagy mások előtt tekintélyt szerezhetünk. Ha így közeledünk Feléje, észrevétlenül esünk bele másfajta csend megteremtésébe, amit bizonyos gyakorlattal én teremtek meg, én alkalmazok, valamilyen tanult, és fölvelt „önismeret” útján.

A Csend / 3

Isten Szeretete előtt lenni különös. Közeledni sem lehet másképpen, minthogy sarunkat is le kell venni méltatlanságunk miatt. Ne kíváncsiság vezessen bennünket mindezért, hanem feltétel nélküli, örökre szólóan megelőlegezett szeretet vágy.

Környezetünket ne tegyük varázslatossá, amivel csak magunkat kápráztatjuk el.

Esendőségemben úgy legyek imádságban Előtte, amiről kezdetben csak sejtésem lehet, vagy már hallottam róla, hogy Ő maga elég. Ez, így is lesz, amint az imádság is elcsendesül, és „átadom a szót”, melyben ne várjak csodára. A Szeretetnek hagynom kell időt, miközben utat talál felém. Miközben egyre több mindenben vonja magára figyelmemet, valójában én találok arra az útra, melyen közeledhetek Feléje.

A Csend / 4

Közeledésünkben nem hagyhatjuk ki lehetőségét annak, hogy számára nyitottak maradjunk. Eleséseink lehetnek kétségbe ejtő zuhanások is, de a felkínált szentségek fontosságát és nélkülözhetetlenségét meg kell ismernünk. Közeledésünk nem zárja ki a kísértéseket. A Szeretet megengedi ezt a próbatételt.

A Csendben jelen lenni, vagy maradni a közelében, egyre tudatosabb figyelmet jelent.

Ne várjunk átszellemült, mindentől elszakadt, berendezett csendre.

Isten elé, az Ő Szeretetsendjébe, hozzá kell szoknunk, visszatérni. Még az olyan zajban is, melyben nem teremthetünk csendet. A belső csend ugyanis egyre függetlenebb lesz minden más külsőségtől, ahol nyitottak maradjunk a Szeretetre hangolva.

A Csend / 5

Csendes visszatéréseinkben a találkozások, már többet fognak jelenteni. Sokkal többet. Saru, és minden más kellékeim nélkül, a Szeretetben föltűnik Irgalma. Ez gyönyörű pillanata a Szeretet megnyílásának, mely nem mulandó. A Szeretetet kiegészíti a maga valóságában. Annak elválaszthatatlan része.

Amikor Istenhez közeledem, többé már nem marad figyelmen kívül, hogy Áldozatán keresztül mutatja meg Szeretetének bizonyítékát.

A Csend / 6

Isten irgalma Jézusban, gyönyörű szakasza ima utunknak, amikor találkozásaink már nincsenek napszakhoz, és időhöz kötve sem.

A Szeretet sincsen megkötve, nincsen feltételekhez szabva többé. Viszonzott szeretetünk, már arra összpontosul, mi lehet az, amit adhatok, vagy vissza adhatok mindabból, amit kaptam. Erre a választ elsősorban Jézus adja meg.

Talán abban a találkozásban, melyet annyira kerültünk, és próbáltunk kihagyni. Pedig nem kerülhetjük el. Az Irgalom jelenlétében, nem kerülhetjük el annak jelentőségét, és fontosságát, amiért Emberként született közénk.

Most hajoljunk akár közelebb a Betlehemi jászolban fekvő gyermek Istenhez, vagy maradjunk akár egyedül a Kereszt lábánál, - ahonnét Szűzanya lélekben sem távozott, - talán mindegy, hogy a Megváltó Szeretetnek melyik metszéspontjában állunk meg Előtte. Csak a csodálat marad. Egy olyan csendben, melyben megszólalni nem is fontos. Lehetetlen.

A Csend / 7

Visszatalálásaink már nem az útkeresésekről szólnak. Inkább a megtalált útról. Itt a csendet már semmi sem befolyásolja. Ha el is tűnik, ismerősen találunk rá.

Ez a csend, nem jelent elzárkózást a külvilágtól. Ebben a Csendben benne van az is. A Szeretet Áldozatában minden benne van. Látszólagos csupán, hogy félre vonulunk a küzdelmekről, a hétköznapi kihívásokról. Nem kell a harcvonalra kimenni ahhoz, hogy többet lássunk a borzalmakból.

De hogy többet lássunk, vagy megértsünk többet az isteni Szeretet gyönyörű vonásaiból, ahhoz szükséges elcsendesednünk, Isten Végtelen Irgalma előtt meghajolva.